

Casa Corpului Didactic Neamț
Anul XXII Nr. 2
2023

ȘCOALA MODERNĂ

Calitate

Competitivitate

Distincție

Casa Corpului Didactic Neamț

Publicație pentru dezvoltare profesională și managerială în educație

CUPRINS

Domeniul	Autor	Articol	Pag.
Considerații metodice	Burciu Raluca-Isabela	Inteligențele multiple ca metode	3
Didactica disciplinei	Andrei Laurențiu Liviu	Activități sportive alternative pentru copii și adolescenți	6
	Imbrea Paul Chirvase Valentina	Aspecte metodologice privind manifestarea aptitudinilor artistice și a talentului	9
	Voaideș Minodora	Esența și specificul matematicii la preșcolari	11
	Irina Elena-Roxana	Lectura-modalitate de dezvoltare armonioasă a elevilor	14
Exemple de bune practici	Banu Gabriela Macovei Ana	Săptămâna Verde la Casa Corpului Didactic Neamț	16
	Banu Gabriela Macovei Ana	Cartea si meseriile ei-atelier de lucru derulat la Casa Corpului Didactic Neamț, în programul Școala Altfel	18
Management educațional	Macsim Gabriela	Management educațional. Delimitări conceptuale	20
	Norocel Maria Gabriela	Un management performant	24
Proiecte europene	Măță Ovidiu	Consortiul Erasmus+ în anul II la Casa Corpului Didactic Neamț	26
	Budăi Alina	Erasmus, pentru educație școlară	28
Psihopedagogie	Antonoaea Lucia	Rolul educației	29
	Macsim Gabriela	Formarea cadrelor didactice în utilizarea TIC pentru instruire	30
	Cobzaru Luminița	Socializarea la vârsta preșcolară	33

	Norocel Maria Gabriela	Studiu de caz	35
	Drăgușanu Ana	Principles for successful classroom management	38
	Sima Marina	Atașamentul, relația părinte-copil și tipare comportamentale ulterioare	41
	Popescu Victor	The Role of the Teacher	45
Studii de specialitate	Aparaschivei Luminița Violeta	Contabilitatea stocurilor-operații privind stocurile de materii prime și materiale consumabile	47
	Ilie Mihaela Corina	Lucrare de concepție privind organizarea și exercitarea controlului financiar preventiv propriu în condițiile specifice unei școli gimnaziale	50

INTELIGENȚELE MULTIPLE CA METODE

**Profesor pentru învățământul primar Burciu Raluca-Isabela
Școala Gimnazială "Episcop Melchisedec Ștefănescu" Gârcina, Neamț**

MOTTO:

„**E**ste de cea mai mare importanță să recunoaștem și să dezvoltăm toată diversitatea de inteligențe umane și toate combinațiile de inteligențe. Dacă recunoaștem acest lucru, cred că vom avea cel puțin o mai bună șansă de a ne ocupa în mod adecvat de problemele pe care le întâmpinăm în viață.”

Howard Gardner, autorul Teoriei Inteligențelor Multiple în 1993.

Viața de zi cu zi și observația atentă ne arată că natura, în toate formele ei de existență este profund antiredundantă, originalitatea ei și unicitatea fiind mereu prezentă. Atunci când privim un arbore de la o oarecare distanță, avem impresia că toate frunzele lui sunt la fel. Dacă însă, avem răgazul și înclinația necesară studiului atent, vom descoperi că sub aparenta identitate se ascunde o infinitate de forme, de detalii și nuanțe, fiecare frunză fiind la fel cu celelalte și unică în același timp. Principiul diversității și unicității individuale este specific și naturii umane:

simțim, gândim, înțelegem și acționăm fiecare în modul său unic și subiectiv. Respectarea diferendelor individuale se impune ca un principiu director în orice act educativ responsabil.

Gardner, pornind de la ideea că „preminții din școală nu sunt totdeauna și premianți în viață”, a ajuns la concluzia că sistemul educativ contemporan valorizează exagerat performanțele intelectuale de tip academic (verbal-lingvistic sau logico-matematic), ignorând celelalte tipuri / stiluri de cunoaștere și acțiune, care adesea sunt premise ale succesului în viață. Un important argument în acest sens l-au constituit exemplele unor personalități celebre ca Albert Einstein, Vincent Van Gogh, Charles Darwin, Friederich Nietzsche, Giuseppe Verdi, ș.a., care au avut dificultăți de învățare în școală dar care au excelat apoi într-un domeniu de activitate. Gardner definește inteligența ca „un mod de a rezolva probleme și de a dezvolta produse considerate ca valori în cel

puțin o cultură”. Fiecare tip de inteligență are un sistem propriu de simboluri (imagini, cuvinte, numere, gesturi, etc), o localizare precisă pe scoarța cerebrală și manifestări specifice de la primele semne ale existenței oamenilor pe Pământ (desene, dansuri, cântece, etc). Orice individ, dacă este expus unor situații de învățare variate își va alege acea formă care îi favorizează dezvoltarea inteligenței pe care o are mai bine reprezentată.

Conform tradiției suntem tentați să-i considerăm „inteligenți” pe cei care sunt buni la obiectele de bază din școală, adică matematică sau literatură, iar pe ceilalți să-i considerăm „talentați”. Dacă le numim pe unele inteligențe și pe celelalte talente înseamnă că nu le considerăm la fel de importante și egale. Comentând cele două denumiri Gardner a spus în glumă: „toate acestea sunt egale, dar dacă le numeam talente nimeni nu-mi citea cartea”. Ca urmare Gardner le-a numit inteligențe.

În viziunea lui Gardner o inteligență este „un mod de a rezolva probleme și de a dezvolta produse considerate ca valori de cel puțin o cultură.” Ea este o promisiune de potențial bio-psihologic. Valorizarea inteligenței este determinată de domeniul sau câmpul în care ea se manifestă. Acest domeniu sau câmp poate fi o disciplină sau un meșteșug practicat în societate.

Educația... ce este educația în sine? Mulți ar spune că adevăratul drum spre educație ți-l oferă școala. În ciuda efectelor benefice pe care le are asupra formării omului, școala, este reprezentată cel mai adesea, într-o viziune negativă, ca spațiu de reclusiune, opresiv, periclitat. Școala este văzută ca o instituție a desființării individualității, candidații la învățatură intrând "întregi" la minte, dar fiind transformați, la finalul perioadei de studiu, în persoane lipsite de imaginație, integrându-se într-un sistem care promovează experimentele sociale dezastruoase, elimină creativitatea ca normă de viață. Dar puțini înțeleg lucrul acesta. Majoritatea își pun baza în școală în scopul propriei educații, dar nu fac mai mult decât să își creeze o imagine distorsionată, falsă, asupra școlii în perspectivă, și nu

mai iau în considerare dezvoltarea personalității.

Vă propun un posibil model de lecție în care se pot scoate în evidență inteligențele multiple și împărțirea elevilor pe grupe facilitând accesul și integrarea lor în echipe potrivite, dar mai ales accesibile.

Clasa a IV-a **MOMENTE ALE ISTORIEI** **CONDUCĂTORI, EROI ȘI** **EVENTIMENTE- Vlad Țepeș**

Elevii se împart în grupe de lucru :

Înteligența verbal-lingvistică

Sarcină de lucru:

* Realizează un eseu care să cuprindă caracterizarea lui Vlad Țepeș.

Înteligența logico-matematică

Sarcină de lucru:

* În 1456, Vlad Țepeș a ajuns pe tronul Țării Românești. Trei ani mai târziu i-a pedepsit pe asasinii tatălui său. După alți 3 ani Vlad Tepeș a lansat o campanie împotriva turcilor, de-a lungul Dunării. Deși biruitor la început, în cele din urmă este învins de Mehmed. Timp de 14 ani a fost refugiat în Transilvania. Apoi a intrat recucerit tronul Valahiei cu ajutorul Moldovei și a Transilvaniei, dar după câteva luni este ucis.

- Cât a durat domnia lui Vlad Țepeș?
- În ce an a pornit Vlad Țepeș campania împotriva turcilor?
- În ce an este asasinat?

Înteligența naturalistă

Sarcină de lucru:

* **Observați și comentați** tablourile, imaginile și textele referitoare la personalitatea lui Vlad Țepeș, aspecte ale vieții cotidiene în acel moment al istoriei

Înteligența vizual- spațială

Sarcină de lucru:

* Confectionați un pliant cu fotografii care să scoată în relief denumirea de Dracula a lui Vlad Țepeș.

Înteligența corporal-kinestezică

Sarcină de lucru:

* Joc de rol: punerea în scena a unei situații în care Vlad Țepeș trebuie să aplice o pedeapsă.

Înteligența muzical-ritmică

Sarcină de lucru:

* Alocați versurilor de mai jos o melodie adecvată:

*"Unde ești tu Tepeș,
Doamne? Ca punând mâna pe ei,
Să-i împarți în două cete, de nebuni și de mișei,
Și în două temniți large cu de-a sila să-i aduni,
Să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni!"*

Înteligența interpersonală

Sarcină de lucru:

* Ești Vlad Țepeș. Trebuie să negociezi cu Matei Corvin ca să poți obține sprijinul lui în recucerirea tronului..

Inteligența intrapersonală

Sarcină de lucru:

* Cum ai fi procedat dacă ai fi fost în locul lui Vlad Țepeș?

Lecțiile de acest fel vor fi mereu un real succes pentru că țin cont de particularitățile fiecărui elev în parte, dând fiecăruia șansa să participe cu plăcere.

în învățământ, între dezbateri și aplicare”, Revista de pedagogie, Nr. 2, 1987

8. www.desprecopii.com

BIBLIOGRAFIE

1. Gardner, Howard, "Inteligențele multiple" Editura Curtea Veche, 2022
2. Bruner Jerome, "Pentru o teorie a instruirii", EDP, București, 1990
3. Constantin Postelnicu, "Fundamente ale didacticii școlare", Ed. Aramis, 2000
4. MEC, CNPP, "Învățarea diferențiată – ghid pentru formatori și cadre didactice, București, 2001
5. MEC, CNPP, "Învățarea activă – ghid pentru formatori și cadre didactice", București, 2001
6. Proiectul pentru Învățământul rural, Să ne cunoaștem elevii, București, 2005
7. Văideanu G., "Interdisciplinaritatea

ACTIVITĂȚI SPORTIVE ALTERNATIVE PENTRU COPII ȘI ADOLESCENȚI

**Profesor Andrei Laurențiu Liviu
Școala Gimnazială Nr. 2 Piatra Neamț**

Sintagma *timp liber* e înțeleasă diferit de la o persoană la alta. Unii indivizi preferă ca în timpul liber să se relaxeze sau alții doresc să citească. Trăim într-o perioadă în care se pune mult accent pe tehnologie. Tot mai multe persoane, adulți sau copii, accesează internetul prin intermediul telefonului mobil, al tabletei, laptopului sau smartwatch-ului, acestea dându-le dependență.

Fiind profesor de educație fizică și sport și observând actualele generații de copii care nu doresc să învețe să practice exerciții fizice pentru a-și menține starea de sănătate bună și corpul armonios, pot remarca lipsa de interes din partea unor părinți sau copii și pentru diverse activități desfășurate la școală sau acasă. Puțini sunt acei copii sau adolescenți care practică în timpul liber mișcarea.

Discutând însă despre cei ce sunt interesați de mișcare ca hobby sau doar ca ocupare a timpului liber, am constatat mulți copii practică **dansul sportiv**, o

parte dintre aceștia făcând performanță și obținând rezultate foarte bune. De pildă, în ultimii ani, dansatorii sportivi români au fost angrenați în competiții de talie mondială, evoluția lor fiind la cel mai înalt nivel, primind aprecieri din partea specialiștilor din forul mondial al dansului sportiv, World Dance Sport Federation (WDSF). Printre cele mai cunoscute beneficii ale acestui sport, se numără creșterea flexibilității, coordonării și echilibrului, căpătarea unei ținute corecte și elegante, deprinderea importanței disciplinei de grup și a concentrării. De asemenea, creșterea încrederii în sine, înlăturarea timidității și dezvoltarea abilităților de socializare și lucrul în echipă sunt doar câteva dintre avantajele pe care le poate aduce frecventarea cursurilor de dans de către copii.

O altă activitate de petrecere a timpului liber o poate constitui **ciclismul, mersul pe role sau schiatul (în sezonul rece)**. E păcat că în unele orașe nu există piste pentru biciclete sau role, însă avem adolescenți

români înscriși la competiții de tipul Mountain Bike ce au participat la competiții naționale, obținând rezultate foarte bune. Mountain biking-ul joacă un rol important și în buna stare emoțională a participanților. Se spune că activitățile în aer liber scad stresul, cresc încrederea în propria persoană și furnizează oamenilor o idee de aventură și de competiție. În plus, mersul cu bicicleta este potrivit pentru oricine, acest sport modelând mușchii. Riscul de boli cardiace se diminuează atunci când se pedalează, iar unele studii atestă faptul că plimbările cu bicicleta în mod regulat scad riscul de îmbolnăvire de cancer. Nu în ultimul rând, practicarea mersului pe bicicletă întărește sistemul imunitar.

Referitor la **schi**, există destui copiii ce practică acest sport. Unii la nivel de pasiune și doar puțini îl practică de performanță, deoarece este un sport scump ce implică nu doar parte financiară, ci și deplasări în zone reci.

Tenisul de câmp sau **sportul alb** a devenit în ultimii ani un alt sport căutat

de părinți și copii. Printre avantajele practicării acestui sport, enumerăm: păstrarea tensiunii arteriale la un nivel bun și foarte bun, creșterea capacității inimii de a pompa sânge, creșterea capacității pulmonare sau menținerea colesterolului la un nivel normal. Deoarece tenisul implică un efort susținut, musculatura întregului corp se tonifică. Tenisul este bun și pentru formarea musculaturii gambelor. Alergatul în timpul jocului ajută la întărirea sistemului imunitar și contribuie la eliminarea bacteriilor prin transpirație.

Și **înotul** îi atrage pe copii și pot realiza performanță. Acest sport este extrem de complex datorită faptului că pune în mișcare toate grupele de mușchi din corpul uman. Sunt multe beneficii ale înotului, însă amintim doar câteva: ajută la creșterea tonusului și a forței musculare, păstrează sub control greutatea și antrenează plămânii să fie mai puternici. Înotul „liber”, care lasă la latitudinea copilului ce stil de înot să aleagă, fără să fie presat de antrenor sau colegi, este o altă opțiune de luat în calcul atunci când părintele dorește să-l facă pe copil să se miște. Totuși, este recomandat ca, cel puțin la început, copilul să fie asistat de un antrenor, aceasta pentru ca el să poată învăța să înoate corect

și pentru a evita incidentele neplăcute.

O altă modalitate prin care îi putem face pe copii să practice mișcarea este dată de **plimbări sau excursii în aer liber**. Beneficiile acestora sunt numeroase, atât mentale, cât și fizice. Plimbările în natură ajută la arderea calorilor. Studii recente arată că mișcarea în aer liber reduce pofta de dulciuri prin echilibrarea nivelului de zahăr din organism. Consumul în exces a dulciurilor duce la obezitate, care are multiple implicații negative asupra sănătății. O simplă plimbare reduce colesterolul, îmbunătățește funcționarea sistemului cardio-vascular și previne bolile cardiace, reduce riscul de diabet, îmbunătățește circulația sângelui și activitatea cognitivă, combate depresia și anxietatea, stimulează sistemul imunitar, previne osteoporoza, favorizează menținerea memoriei bune. Totodată, activitatea desfășurată în aer liber calmează nervii, ajută la creșterea tonusului, la îmbunătățirea activității celulare și la relaxarea organismului. În plus, plimbările regulate pe jos cresc soliditatea oaselor și consolidează mușchii, articulațiile, ligamentele, tot sistemul muscular și scheletic, eliminând

procesele stagnante din organism.

În ultimii ani, copiii sunt atrași de cai și practică **echitația**. Sportul călăriei este unul dintre cele mai nobile forme de sport și îi ajută pe copii să-și dezvolte musculatura, în special cea a picioarelor, abdomenului și spatelui, dar și a brațelor. Copiii care practică echitația de mici sunt predispuși să aibă un corp dezvoltat armonios, iar postura lor va fi cu siguranță una de invidiat. Aceste idei sunt general valabile și în cazul adulților care practică acest sport; nu doar mușchii, ci și articulațiile au de câștigat.

Mulți părinți își îndeamnă în ultimul timp copiii și spre **karate**. Avantajele practicării acestui sport în timpul liber sunt: concentrarea îmbunătățită, autoapărarea, dezvoltarea calităților fizice, dezvoltarea încrederii și a spiritului de echipă. Sunt în oraș multe cluburi ce practică acest sport și destui de mulți copii fac performanță în acest domeniu.

Însă, indiferent de ceea ce fac copiii în timpul liber, nu ar trebui să uite că e foarte importantă mișcarea pentru a rămâne sănătoși, iar ideea de joc sportiv îi face pe copii mai sociabili și mai competitivi, pregătindu-i pentru viață.

Bibliografie:

▪ Veronica Clichici, „Educația pentru timpul liber din perspectivă axiologică“, Editura Luceum, Chișinău, 2018

▪ Constantin Cătălin Ciurea, „Rolul profesorului de educație fizică în desfășurarea activităților de timp liber ale adolescenților“, Editura eParadigme, Craiova, 2019

▪

<https://www.csmbucuresti.ro/stire/627-efectele-terapeutice-ale-dansului-sportiv-unul-dintre-cele-mai-frumose-sporturi>

▪

<https://thewhitesport.wordpress.com/despre/tenisul-sportul-alb/>

▪

<https://aldocamp.ro/2020/02/18/echitatie-la-varste-fragede-6-beneficii-ale-calariei-la-copii/>

ASPECTE METODOLOGICE PRIVIND MANIFESTAREA APTITUDINILOR ARTISTICE ȘI A TALENTULUI

Prof. Imbrea Paul
Prof. Chirvase Valentina
Colegiul Național „Gheorghe Asachi”, Piatra Neamț, jud. Neamț

Din perspectiva aptitudinilor complexe, structura aptitudinilor este dată de cea a diferitelor domenii de activitate. Așadar, avem aptitudini: *tehnice, științifice, artistice, organizatorice*, etc. [4, p. 78].

În domeniul artistic, aspectul înnăscut al aptitudinilor este cel mai vizibil, uneori precoce (Wolfgang Amadeus Mozart la 5 ani era compozitor și interpret apreciat, Vincent van Gogh a venit pe lume într-o familie de pictori, ș.a). „Aptitudinile sunt întotdeauna un rezultat al dezvoltării, un *aliaj între elementul înnăscut și cel dobândit prin experiență în sens larg*” [5, p. 51].

„Literatura psihopedagogică contemporană definește termenul *talent* ca pe o treaptă superioară de dezvoltare a aptitudinilor și o disponibilitate spre creație originală”; „modelele teoretice contemporane tratează talentul și creativitatea în unitate” [2, p. 619]. „Termenul de creativitate înlocuiește și include, în urma evoluției cercetărilor psihologice,

vechii termeni de inspirație, spirit inovator, talent, inventivitate, supradotare, geniu, imaginație, fantezie creatoare” [1, p. 9]. Profesorul poate acționa stimulativ în vederea dezvoltării potențialului creativ al copilului, prin activități specifice și prin propunerea de exerciții ce utilizează dactilo-pictura spre exemplu, tehnica tamponării hârtiei mototolite/buretelui/pensulei, tehnica ștampilei, tehnica pieptenelui, tehnica surgerii aderente, stropirea forțată, sfoara colorată, colajul, fuzionarea, etc. „Aptitudinile se dezvoltă prin activitate, învățare și antrenament” [5, p. 51].

Aptitudinea muzicală presupune praguri diferențiate și diferite de asimilare și reacție la sunetul muzical; elevul se găsește la un anumit nivel al capacității muzicale, care cuprinde trepte ca predispoziția, înclinația și aptitudinea, dotarea muzicală (semn al productivității), muzicalitatea (ca trăire empatică) și talentul (ca putere inovatoare a domeniului și care cuprinde toate etapele

menționate). Din punct de vedere muzical există elevi dotați, nedotați și muzicali [7, p. 13].

Hans Rapp constată în 1914 că dotarea muzicală este direct proporțională cu sesizarea înălțimii sunetului prin intonare (în mod activ) sau prin ascultare, apreciere mentală (în mod pasiv). Probele lui Hans Rapp [2, p.62] sunt: emiterea unui singur sunet și numirea la înălțimea lui absolută; capacitatea de a distinge înălțimile unor sunete diferite; distingerea intervalelor în succesiune și simultan; să sesizeze măsura și să reproducă ritmul dintr-un cântec. Din alte serii de studii ale testelor elaborate de pedagogia experimentală, s-au dedus *trei căi* [6, p. 131] de detectare a capacității muzicale, ale căror răspuns formează la rândul lor acel fond referențial muzical al elevilor.

Prima cale de a pune în lumină aptitudinile muzicale este reproducerea fidelă a testelor, alcătuite din eșantioane (sunete, intervale, scări, fragmente melodice) ce vizau ritmul și combinații

de valori de durată a sunetelor, metrice (în vederea sesizării accentelor, tactării măsurilor), probleme melodico – ritmice, armonice, de recunoaștere a timbrelor, a tempourilor, a formelor muzicale, etc. În acest caz avem de a face cu o aptitudine muzicală doar dacă răspunsurile fidele sunt peste media obișnuită. Productivitatea muzicală a elevilor este o *altă cale* de investigare. Din analiza testelor "de productivitate muzicală" s-au dedus două înțelesuri: unul face trimitere la capacitatea elevului de a memora, iar celălalt la producțiile muzicale orale (aceasta din urmă a fost "aprobată" și de către mari personalități ale pedagogiei și muzicii precum: Brehmer, Nestle, Breazul, Seashore). *A treia cale* este dată de trăirea empatică, reacția afectivă, expresivă în fața muzicii ca indicatori.

Făcând o generalizare a testelor de dotare muzicală și muzicalitate deținută, dotarea muzicală ar viza: „reproducerea unor ritmuri; reproducerea sunetelor muzicale (separat sau ca intervale); reproducerea și memorarea configurativă a sunetelor (a melodiilor cu elemente de dinamică agogică); reproducerea arpeggiată a acordurilor; recunoașterea unor modificări ritmico-melodice; recunoașterea unei melodii

(fie continuarea unui fragment propus de profesor, fie o invenție melodico - ritmică a elevului); empatia muzicală (capacitatea de transpunere în rol); traducerea în mișcări corporale a muzicii" [6, p. 96].

Manifestarea aptitudinilor artistice și a talentului, atât în domeniul muzicii, cât și în cel al artelor vizuale, sub buna îndrumare a cadrului didactic care-și construiește cel mai bun parcurs metodologic pentru fiecare elev în parte, va contribui și la cultivarea gustului muzical, a gustului pentru frumos.

Bibliografie:

1. CIOCA, V. *Imaginea și creativitatea vizual-plastică*. Cluj-Napoca: Editura Limes, 2007, 268 p., ISBN 978-973-726-301-8;
2. CUCOȘ, C. (coord.), *Psihopedagogie pentru examene de definitivat și grade didactice*. Iași: Editura Polirom, 1998;
3. CUCOȘ, C. *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*. Iași: Editura Polirom, 2009, 766 p., ISBN 978-973-46-1403-5;
4. COSMOVICI, A.; IACOB, L. *Psihologie școlară*, Iași: Editura Polirom, 1998, 304 p., ISBN 973-683-048-9;

5. DUMITRIU, G.; DUMITRIU, C. *Psihopedagogie*. București: Editura didactică și pedagogică, 2003, 408 p., ISBN 973-30-2531-X;
6. MUNTEANU, G. *Modele de educație muzicală*. București: Editura Fundației "România de Mâine", 2008;
7. VÎRLAN, P. *Didactica educației muzicale și strategii moderne de evaluare*. Curs Kompas, 2012.

ESENȚA ȘI SPECIFICUL MATEMATICII LA PREȘCOLARI

**Profesor pentru învățământul preșcolar Voaides Minodora
Școala Gimnazială Nr.1, Comuna Bicz-Chei, Neamț**

Matematica este o știință deschisă, capabilă de un progres continuu, de o permanentă aprofundare, descoperire și creare a unor noi teorii. Ea nu trebuie privită ca o „simplă știință sau ca un instrument util în tehnică sau ca o disciplină educativă, ci ca o activitate umană, atât de naturală în resorturile ei, încât să nu se termine niciodată și care în dezvoltarea ei neîncetată și mereu frământată depune în anumite situații, rezultatele utile, continuându-și apoi mersul. Matematica este o disciplină de învățământ care dispune de bogate valențe formative. Specificul activității matematice constă în faptul că ea reprezintă o tensiune, o încordare, o mobilizare a spiritului care înseamnă antrenarea intelectului, a gândirii pe prim plan. Intrarea în cetatea cunoașterii se face pe podul matematicii. Un învățământ matematic bine conceput oferă atât o cunoaștere activă a noțiunilor de bază ale matematicii necesare dezvoltării altor concepte matematice, cât și practica aplicării ei în activitatea ulterioară în școală dar și în viața cotidiană.

Din punct de vedere al dezvoltării intelectuale, învățarea matematicii exersează judecata, îl ajută pe preșcolar să distingă adevărul științific de neadevar, să-l demonstreze; antrenează organizarea logică a gândirii, ordonarea ideilor, recunoașterea ipotezelor și consecințelor, îl învață pe copil să distingă diversele aspecte ale unei situații, să degajeze esențialul de neesențial, formează capacitățile atenției, antrenează memoria logică, exersează analiza și sinteza, favorizează dezvoltarea imaginației creatoare, îl ajută să-și formeze simț critic constructiv, îi formează spiritul științific exprimat prin obiectivitate, precizie, gustul cercetării.

Sub aspect estetic trezește gustul față de frumusețea matematicii exprimată prin relații, formule, figuri, demonstrații, cultivă unele calități ale exprimării gândirii, cum ar fi claritatea, ordinea, conciziunea, eleganța îl face pe preșcolar capabil să recunoască și să aprecieze legătura formală a creației artistice relevantă în echilibrul arhitectural, compoziția artelor plastice, ritmuri și structuri muzicale, îl face

sensibil față de frumusețea naturii și tehnicii.

Din perspectiva dezvoltării morale, matematica formează gustul pentru adevăr, obiectivitate și echitate, creează nevoia de rigoare, discernământ și probarea ipotezelor, creează nevoia de a cunoaște, a înțelege, formează deprinderi de cercetare și investigație, stimulează voința de a duce la capăt un lucru început. Ea preîntâmpină adoptarea unor atitudini nemotivate și întâmplătoare.

„A găsi soluția unei probleme este o performanță specifică inteligenței, iar inteligența este apanajul specific speciei umane”, completează J.James (anul 1998, pag. 69). Se poate spune că, dintre toate îndeletnicirile omenești, cea de rezolvare a problemelor este cea mai caracteristică. Orice problemă implică în rezolvarea ei o activitate de descoperire.

Făcând apel la o serie de mijloace și metode didactice, se poate spune că, educatorul nu-i „învață” matematică pe cei mici, ci îi provoacă prin problemele propuse spre rezolvare, să gândească matematic, punându-i frecvent în situația de a „matematiza” aspecte

reale din viață. Astfel, putem afirma că mijloacele de învățământ sunt instrumente de lucru indispensabile în transmiterea informației ca activitate de predare, asimilare de cunoștințe, formare de deprinderi, evaluare. Asistăm acum la o perfecționare și diversificare a mijloacelor de învățământ; ele se realizează pe grade și tipuri de școli, grădinițe, discipline de învățământ, teme, lecții sau activități.

Mijloacele de învățământ ajută la diversificarea activităților, a strategiilor didactice, la creșterea eficienței învățământului. Ele stimulează participarea conștientă, activă, creatoare a copiilor, oferă modalități eficiente de înțelegere și asimilare a cunoștințelor, constituie un suport material al gândirii, capabil să le declanșeze forțele intelectuale și afective; sporesc posibilitățile de investigare ale educatoarei și ale copiilor. O activitate nu poate fi performantă doar prin utilizarea unor mijloace moderne dacă nu intervin schimbări în concepția metodologică a celui care le folosește. Un mijloc de învățământ nu poate avea valoare universală, nu reprezintă un miracol și nici nu poate înlocui dascălul. Nu atât prezența sau valoarea intrinsecă a mijloacelor de învățământ contribuie la creșterea eficienței activității,

cât mai ales abilitatea cu care sunt integrate în contextul tehnologiei didactice, măsura în care educatorul reușește să valorifice valențele lor pedagogice.

Cu cât metodologia de folosire a mijloacelor de învățământ va fi animată de spiritul didacticii moderne, care pune accent pe copil ca subiect al propriei dezvoltări, cu atât acestea vor fi mai eficiente în procesul educativ.

Perceperea prin mai multe simțuri, care asigură cunoașterea completă a obiectelor și fenomenelor, a fost denumită de J.A.Comenius (anul 1970, pag.62): „regula de aur” a cunoașterii. Numeroși pedagogi au demonstrat necesitatea asigurării contactului copiilor cu realitatea concretă și îmbinarea cunoașterii senzoriale cu cea rațională. Apariția mijloacelor de învățământ audio-vizuale a constituit o treaptă superioară în dezvoltarea resurselor materiale ale activităților. Ele mijlocesc perceperea realității inaccesibile copiilor precum și a obiectelor prea mici sau prea mari.

Din punct de vedere instructiv, obiectul matematica în cadrul învățământului preșcolar urmărește înarmarea preșcolarilor cu un bagaj de cunoștințe clare și precise

despre formele obiectivelor lumii reale, mărimea și proprietățile acestora, formarea și dezvoltarea la preșcolari a reprezentărilor spațiale, a deprinderilor de a aplica practic cunoștințele de matematică în efectuarea măsurărilor, stabilirea unor mărimi sau distanțe.

Trebuie amintit că matematica se dezvoltă nu numai legată de practică. Ea cunoaște și probleme de gândire pură care, fără aplicații practice, reprezintă încercări ale posibilităților gândirii. Importanța mereu crescândă pe care o are în întreaga activitate umană, problematica diversă și complexă care-i formează obiectul, metodologia extrem de bogată pe care o propune, contribuția deosebită ce o are în dezvoltarea personalității umane, în perfecționarea structurilor cognitive și a metodelor de cunoaștere a lumii m-au determinat să privesc matematica fiind o știință a viitorului, o știință dominantă dar nu totalitară, nu subordonatoare a celorlalte științe, ci o colaboratoare a lor.

Bibliografie:

1. **Bocoș M., Catalano. H.,** (2008) , *“Pedagogia învățământului primar si preșcolar volunul I Cercetări – acțiune”*, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca;

2. **Călin E.**, (2009), „*Aplicațiile noului curriculum pentru învățământul preșcolar vol I*”, Didactica Publishing House;
3. **Păduraru V.**, (1999) – „*Activități matematice în învățământul preșcolar*” Editura Polirom ,București;
4. **Poamă E., Nița L.**, (2007) – „*Individualizarea învățării în activitățile matematice*” Revista Învățământului Preșcolar Nr. 2.

LECTURA-MODALITATE DE DEZVOLTARE ARMONIOASĂ A ELEVILOR

**Profesor-metodist Elena-Roxana Irina
Casa Corpului Didactic Neamț**

Marele pedagog John Amos Comenius înfățișă idealul educativ ca reprezentând formarea unui om cu bune deprinderi, John Locke îl aprecia ca pregătind formarea unui om înțelept, virtuos, iar Jean-Jacques Rousseau aprecia idealul educativ ca fiind cel care îl învâta pe tânăr meșteșugul de a trăi, urmărind formarea unui om sănător, cu cultură solidă, cu o meserie și cu calități morale demne.

Idealul educațional, în viziunea lui I. Nicola, reprezintă un „proiect dinamic deschis care sintetizează un ansamblu de însușiri și determinări proprii omului societății noastre”, esența idealului educațional fiind percepută ca „expresie concentrate a unor necesități istorice” fiind „determinat de anumite condiții sociale obiective ale societății românești în procesul dezvoltării sale”.

În *Dicționarul de pedagogie*, îl găsim definit ca fiind „modelul sau prototipul după care să fie format orice copil, orice tânăr, prin ajutorul educației”.

În lucrarea *Pedagogie*, C. Cucoș prezintă idealul educative ca fiind „o instanță valorică din care iradiază norme,

principii, scopuri și obiective determinate, care direcționează procesul de formare a tinerei generații.”

În lucrarea *Pedagogie*, I. Bontaș prezintă idealul educațional ca fiind „proiecția relativ perfectă a personalității ca finalitate a acțiunii educative ideale, iar scopul educativ privește proiecția relativ optimă a personalității ca finalitate a acțiunii educative concrete”.

Idealul educațional reprezintă și tipul de personalitate pe care o societate urmărește să îl formeze în rândul cetățenilor, astfel rolul profesorului pentru învățământul primar/învățătorului este hotărâtor în ceea ce privește formarea personalității elevului.

Urmărind dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și creative, idealul educațional indică profilul dezirabil al unui absolvent.

În lucrarea *Pedagogie*, I. Nicola prezintă cele trei dimensiuni ale idealului educațional, respectiv:

- dimensiunea socială (congruent unor cerințe sociale),
- dimensiunea psihologică (să răspundă nevoilor și posibilităților indivizilor),
- dimensiunea pedagogică (să permită aplicarea în practică în planul instructiv-educativ).

I. Bontaș prezintă obiectivele idealului educațional, ca fiind:

- „a) obiective cognitive (de cunoaștere sau intelectuale): dobândirea de cunoștințe, formarea de abilități și capacități intelectuale
- b) obiective psihomotorii (acționale sau practice): de aplicare și creație: formarea de priceperi, deprinderi și obișnuințe
- c) obiective afective (conative) care dezvoltă emoții și sentimente
- d) obiective voliționale și caracteriale: formarea trăsăturilor de voință și caracter.”

În cadrul orelor de limba și literatura română, la ciclul primar, învățătorul trebuie să își propună pe lângă formarea unei culturi comunicative și literare de bază, și formarea unor elevi

care sunt capabili să socializeze, să își utilizeze creativ capacitățile proprii în vederea rezolvării unor probleme din viața de zi cu zi.

Toate acestea vor fi realizate ținându-se cont de nivelul și ritmul de dezvoltare propriu al fiecărui copil.

Literatura pentru copii, lecturile suplimentare, oferă elevilor de ciclu primar posibilitatea de a întâlni personaje diverse, caractere diferite, situații de viață complexe. Acestea vor pune elevul în situația de a interacționa cu moduri diferite de gândire, cu tipologii de personaje cu caractere pozitive sau negative, de a analiza binele vs. rău, de a se cunoaște pe sine, de a-i aprecia pe cei din jur, de a interacționa cu noi emoții și trăiri, de a se forma, pentru că, așa cum spune Comenius, „nu se află alt mijloc mai puternic sub soare pentru îmbunătățirea vieții omenești decât o bună educație a tineretului”.

Lectura influențează toate aspectele dezvoltării copilului. Influența pozitivă, benefică asupra unei dezvoltări armonioase, vine tocmai din copilărie, de la poveștile citite de părinți sau bunici, care aveau în primul rând rolul de liniștire, în vederea exersării răbdării și atenției. Lectura dezvoltă empatia și creativitatea copiilor, aceștia fiind focusați pe firul poveștii citite sau ascultate.

Urmând îndeaproape învățătura lui Jan Amos Comenius, din *Didactica Magna*, ne reamintim că lecția este o formă de bază pentru organizarea învățământului cu întreaga clasă de elevi și trebuie să avem în vedere principiile didactice, pentru că „în educație stă marele secret al perfecțiunii naturii omenești” (Immanuel Kant).

Bibliografie:

1. Dicționar de pedagogie, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1979
2. Bontaș, I., *Pedagogie*, Editura ALL, București, 1996
3. Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Pollirom, 2014, Iași
4. Nicola, I., *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică București, 1994

SĂPTĂMÂNA VERDE LA CASA CORPULUI DIDACTIC NEAMȚ

**Director, prof. Gabriela Banu
Bibliotecar Ana Macovei
Casa Corpului Didactic Neamț**

Anul școlar 2022-2023 este unul în care școala românească dezvoltă un program național de importanță strategică, denumit „Săptămâna verde”. Activitățile educaționale din cadrul acestui program s-au derulat în școlile nemțene ținând cont de *Metodologia de organizare a programului „Săptămâna verde”- Anexă la Ordinul M.E. nr. 3.629/02.02.2023*. Casa Corpului Didactic Neamț s-a implicat în buna desfășurare a acestuia prin derularea unor activități în parteneriat cu Școala Gimnazială "Elena Cuza" Piatra Neamț. Scopul programului s-a axat pe dezvoltarea interesului pentru protejarea mediului prin asocierea părților în vederea realizării activității: **Săptămâna verde. O meserie care salvează planeta: Apicultura.** Activitățile s-au derulat în perioada **27-30 martie 2023**, la biblioteca școlii și la biblioteca de la Casa Corpului Didactic Neamț, corp B -Sărata, în data de 30 martie.

Săptămâna verde presupune realizarea unei lecții cu elevii, într-o manieră diferită de cea folosită în mod obișnuit. Sala de lectură dintr-o bibliotecă este un spațiu prietenos mai ales dacă se cunoaște din timp tematica lecției, astfel încât bibliotecarul să poată realiza:

- o expoziție tematică de carte
- O prezentare ppt cu bibliografia și webgrafia tematică
- Tipărirea sub formă de carte a prezentării ppt , scrierea cotei cărții pe această tipăritură- *carte de exercițiu*
- Inițierea elevilor în munca de cercetare documentară, folosind cartea de exercițiu și CZU <https://udcsummary.info/php/index.php?lang=ro>

- O expoziție cu obiecte care să aibă legătură cu tematica aleasă

- Realizarea unei scurte demonstrații practice de utilizare a obiectelor aduse în expoziție

De ce biblioteca poate fi aleasă drept suport în

programul *Săptămâna verde* ? Pentru că în bibliotecă există cărți din toate domeniile. Pentru realizarea unei cercetări documentare, elevilor li se explică faptul că în bibliotecă , pentru regăsirea documentelor la raft, se utilizează Cota cărți, bazată pe utilizarea Clasificării Zecimal Universale.

Obiectivele parteneriatului au avut în centrul atenției derularea de activități care să îi determine pe elevi, profesori și părinți să conștientizeze importanța realizării de acțiuni care să contribuie la prevenirea schimbărilor climatice și la protejarea mediului. Prin realizarea atelierului de lucru în care s-a prezentat colecția de plante melifere utile creșterii albinelor și noțiuni introductive despre meseria de apicultor s-a dorit readucerea în atenția elevilor a cărților din domeniul **Apicultura. Creșterea albinelor** și cultivarea gustului pentru protecția mediului, prin intermediul bibliotecii. Cu bucurie, am descoperit o implicare activă

a elevilor în recunoașterea plantelor melifere, în descoperirea de lucruri noi despre familiile de albine (istoricul meseriei de apicultor, curiozități despre albine, echipamente de lucru în stupină, produsele stupului și importanța lor în industria alimentară și farmaceutică). Elevii au înțeles necesitatea stopării schimbărilor climatice în context global datorate poluării și exploatării iresponsabile a resurselor naturale.

Albert Einstein a spus odata: *"Dacă albina ar dispărea de pe suprafața globului, atunci omul ar mai avea doar patru ani de trăit. Dacă nu ar mai fi albine, nu ar mai fi polenizre, nu ar mai fi plante, nu ar mai fi animale, deci omul nu ar mai exista."*



CARTEA SI MESERIILE EI- ATELIER DE LUCRU DERULAT LA CASA CORPULUI DIDACTIC NEAMȚ, ÎN PROGRAMUL ȘCOALA ALTFEL

Director, prof. Gabriela Banu
Bibliotecar Ana Macovei
Casa Corpului Didactic Neamț

De la naștere până la maturitate, pe tot parcursul vieții, omul e însoțit de carte: cartea de colorat (în primii ani ai educației), cartea de povești, manualele școlare, cele de specialitate, cărțile de dezvoltare personală și, bineînțeles, cele ce asigură literatura de plăcere. Suntem atât de familiarizați cu noțiunea de carte încât, de multe ori, o tratăm ca pe un lucru lipsit de importanță. Nu mai conștientizăm ce copertă are o carte, la ce editură a apărut, cine sunt autorii ei, etc. De obicei lucrurile folosite zilnic, se uzitează, pierd adevărata valoare.

O secvență din filmul *Vagabondul milionar* (film distins cu 8 premii Oscar, 4 Globuri de aur, 7 premii Bafta), realizat după nuvela Q & A scrisă de Vikas Swarup, ne duce cu gândul la conștientizarea faptului că nu ne concentrăm atenția asupra lucrurilor prea des folosite. O întrebare "de milioane" se referea la portretul cărei personalități se afla pe bancnota de 100 \$??? Prea puțini dintre noi suntem atenți la chipul unei personalități, tipărit pe o bancnotă. Tratăm lucrurile ca atare. Folosim banii și atât.

Fără a ne pune întrebări despre materialul din care sunt făcute bancnotele sau ce e tipărit pe ele. Extrapolând situația, lucrurile se întâmplă asemănător în lumea cărților ce se perindă zilnic în fața noastră. În special în primii 20 de ani din viața noastră când luăm contact cu diverse manuale. Puțini dintre noi analizăm cine sunt autorii cărților, cine a realizat fotografiile sau ilustrațiile lor.

Pentru a marca importanța tuturor ce trudesc pentru apariția unei cărți, la solicitarea Școlii Gimnaziale "Elena Cuza", biblioteca de la Casa Corpului Didactic Neamț, a organizat atelierul de lucru, în data de 27 aprilie, **Cartea și meseriile ei**, în cadrul acțiunii **Școala altfel**.

<https://www.ccdneamt.ro/new/2023/04/cartea-si-meseriile-ei/>

Elevii și profesorii însoțitori, au aflat etapele pe care le parcurge o carte până să ajungă în mâinile cititorilor și cine face parte din echipa ce lucrează la apariția ei. Primul "vinovat" de apariția unei cărți este scriitorul. Fără acesta, cartea

nu ar prinde contur. El trebuie să fie capabil să

atragă cât mai mulți cititori și să-i facă să își dorească să citească și alte lucrări ale sale. În general colaborează cu o editură pentru publicarea cărților. Elevii participanți la activitate au descoperit care sunt competențele necesare pentru a deveni scriitor (imaginație, creativitate, cunoașterea corectă a limbii române, formarea unui stil propriu care să-l facă recunoscut). O altă meserie necesară apariției unei cărți este aceea de editor. Aceasta presupune capacitatea de a selecta dintre scriitorii ce propun manuscrise, pe cei mai talentați, pe cei mai valoroși. Mână în mână cu editorul, lucrează secretarul de redacție, cel ce formatează și așează textul unui manuscris astfel încât să poată fi citit. Acesta dă undă verde pentru tipărire și validează *bunul de tipar*. Cu ajutorul materialelor selectate de bibliotecarul de la Casa Corpului Didactic, elevii și profesorii au mai descoperit și alte echipe ce contribuie la apariția unei cărți. De exemplu au aflat că este o industrie întregă în spatele pregătirii hârtiei pe care se tipăresc cărțile. Hârtia trebuie imprimată cu

textul cerut, trebuie tăiată la anumite dimensiuni prestabilite, așezată conform paginajului, fasonată, lipită și pregătită să îi fie atașată o copertă. Un lucru foarte important, mai ales în zilele noastre, îl reprezintă munca depusă de echipa ce se ocupă de promovarea cărții: librari, atașați de presă, jurnaliști, bibliotecari. Aceștia trebuie să promoveze cartea astfel încât aceasta să întâlnească publicul pentru care a fost scrisă. Pentru a marca importanța echipei de marketing, de promovare a cărții, elevii participanți la activitate s-au întrecut, într-un concurs ad-hoc, în realizarea unui afiș ce trebuia să promoveze o activitate impusă. Doi elevi au fost câștigătorii premiilor puse la dispoziție, cei ce au înțeles că un afiș trebuie să răspundă concomitent întrebărilor Cine?Ce?Unde?Când?Cum ? organizează o activitate.

MANAGEMENT EDUCAȚIONAL. DELIMITĂRI CONCEPTUALE

**Director / Profesor Gabriela Macsim (drd.)
Școala Gimnazială Comuna Văleni, Județul Neamț**

Ființa umană ca ființă socială e obligată să trăiască în comunități care au o structură, un anumit grad de organizare, un sistem de instituții și, în mod inevitabil o ierarhie. Acest din urma aspect induce relații de subordonare, uneori dintre cele mai complexe. Școala ca instituție socială fundamentală, este un organism social care repetă structura și modul de funcționare al unei comunități. Managementul educațional este un segment din teoria generală a managementului, dar are în plus și aspecte particulare care-l definesc și-l diferențiază în raport cu alte abordări sectoriale ale acestuia.

În ziua de azi, managerul este mai mult decât un conducător. Responsabilitățile lui țin de arta și știința de a organiza, de a pune în funcțiune, de a optimiza și de a interveni în activitatea unei instituții cu impact social major și cu un colectiv mai extins sau mai restrâns.

Management însemna a conduce, a găsi soluții. Această concepție se poate aplica și procesului educațional, unde directorul, sau altfel spus, managerul de școală are dificila misiune de a identifica cele mai eficiente metode de a conduce și promova imaginea școlii.

1. Funcțiile managementului educațional

"Orice activitate gândită, proiectată și executată de om se întemeiază rațional. Principiile logicii formale coordonează și impun rigorile gândirii corecte asigurând coerența discursului teoretic și a acțiunii practice. Aceasta întemeiere rațională a teoriei și practicii umane determină corespondența între un set de principii și un domeniu de referință teoretic sau practic. Principiile sunt cele ce stau la baza activităților noastre de la cele mai simple la cercetarea științifică."^[1]

Esența managementului o reprezintă funcțiile sau atributele, după cum a rezultat din definiție. Cel care a identificat și analizat procesele de management pentru prima

dată a fost Henry Fayol, în cadrul lor definind cinci funcții principale: previziunea, organizarea, comanda, coordonarea, controlul.

Funcția de previziune constă în ansamblul proceselor de muncă prin intermediul cărora se determină principalele obiective ale organizației precum și resursele și principalele mijloace necesare realizării lor.

Funcția de coordonare constă în ansamblul proceselor de muncă prin care se armonizează deciziile și acțiunile personalului organizației și ale subsistemelor sale.

Funcția de antrenare încorporează ansamblul proceselor de muncă prin care se determină personalul organizației să contribuie la stabilirea și realizarea obiectivelor previzionate.

Funcția de evaluare-control poate fi definită ca ansamblul proceselor prin care performanțele organizației, sunt măsurate și comparate cu obiectivele și standardele stabilite inițial, în vederea eliminării deficiențelor constatate și integrării abaterilor pozitive.

Funcția de organizare desemnează ansamblul proceselor de management prin intermediul cărora se stabilesc și delimitează procesele de muncă fizică și intelectuală și componentele lor precum și gruparea acestora pe posturi, formații de muncă, compartimente și atribuirea lor personalului corespunzător anumitor criterii manageriale, economice, tehnice și sociale, în vederea realizării în cât mai bune condiții a obiectivelor previzionate.

2. Managerul școlar

Datorită contextului social-cultural-politic, statutul și rolul managerului școlar a devenit unul tot mai complex. Managerul de școală trebuie să beneficieze de o instruire potrivită, trebuie să își asume rolul de conducător deoarece de la el se așteaptă decizii, organizare bună, optimizare a procesului instructiv-educativ. "Performanțele școlare ale elevilor, precum și performanțele metodologice și profesionale ale dascălilor sunt influențate de activitatea globală a managerului școlar." [2]

Se poate deosebi două tipuri de manageri în cadrul organizației școlare: managerul instituției și managerul clasei. Capacitatea de a conduce este dată de triumghiul format de din competențe, autoritate și responsabilitatea

managerială. Diferența de statut și rol între un profesor și director este una extrem de importantă deoarece saltul de la o funcție la alta presupune o oarecare pregătire. În general s-a constatat că cei mai buni profesori devin cei mai buni directori, dar pentru a fi un bun director e nevoie de ceva mai mult decât o buna activitate la clasă. A conduce o clasa de elevi poate fi o performanță dar nu una suficient de mare pentru a conduce o instituție. E nevoie de o calificare specială dobândită și prin participarea la cursuri speciale de management.

a. Managerul de școală

Directorul de școală nu este doar un manager administrativ, ci el este coordonatorul întregii activități din unitatea școlară, atât în sens administrativ, financiar-contabil, cât și în sensul instructiv-educativ. El se subordonează Inspectoratului școlar, Ministerului, iar într-o anumită măsură și autorităților locale. Pentru a stabili competențele unui manager școlar trebuie să se definească un status (poziția unui manager școlar în cadrul sistemului de învățământ și a instituției școlare) și un rol (felul cum se comportă un manager școlar, precum și așteptările pe care le au de la el cei

care-i sunt subordonați sau cei la care se subordonează). Un director de școală are, în calitate de manager, de îndeplinit mai multe roluri: de reprezentant al statului, de reprezentant al comunității educative, președinte al Consiliului Profesoral și al Consiliului de Administrație din unitatea de învățământ, de a stabili, în conformitate cu Planul Unic Managerial scopul și obiectivele didactice; în plan financiar este ordonator de credite; decident, în contextul în care a conduce înseamnă obligatoriu a lua decizii; de organizator în spațiul școlar pe care îl administrează; mediator, fiind obligat să negocieze în rezolvarea unor situații care pot fi și conflictuale. Un alt rol al managerului școlar este cel de evaluator al activității pe care o desfășoară cadrele didactice și elevii. Principalele atribuții ale managerului școlar (director de școală) sunt respectarea funcțiilor managementului.

Cel mai important lucru pentru un director este ca actul său managerial să fie încununat de succes. Pentru ca acest lucru să se realizeze este necesară îndeplinirea unor motivații, cum ar fi: propunerea unor obiective raționale; abordarea problemelor în ansamblul lor; identificarea resurselor și a variantelor de

soluționare a unor probleme; luarea rațională a deciziilor, alegerea variantelor organizatorice directe și economicoase; recunoașterea propriilor limite și greșeli precum și identificarea soluționării acestora. Desigur e necesară și o permanentă comunicare cu toți partenerii educaționali precum și e un stil managerial adecvat.

Fiecare manager școlar are propria sa personalitate, se manifestă într-un anumit stil și e capabil de un anumit nivel de eficiență. Stilul de conducere trebuie să fie în acord cu personalitatea managerului, să fie diferențiat în funcție de situația pe care o rezolvă, precum și de posibilitățile subalternilor. Un manager poate fi mai autoritar, altul poate fi mai participativ. Performanțele pe care le pot realiza managerii țin de nivelul lor de pregătire managerială, de capacitățile lor de efort și de disponibilitatea întregii lor personalități față de problemele concrete din comunitatea care așteaptă de la el decizii corecte, sprijin în caz de nevoie, succes în activitate.

b. Profesorul, managerul clasei de elevi

Profesorul conduce direct și autonom foarte multe activități, fie la nivelul microgrupului de elevi, fie la nivelul claselor, fie la nivelul

școlii. El se află într-un continuu raport partenerial cu elevii din perspectiva educațională, formativă. Profesorul trebuie să-și asume un set de responsabilități, având atribuții sporite la nivelul unei clase.

Pentru dascălul din școala de acum și pentru cel din școala de mâine, managementul este și va fi o provocare tot mai mare. Profesorul este implicat plenar în ceea ce se cheamă a fi "managementul schimbării".

Rolurile pe care le îmbrățișează profesorul, în calitate de conducător, sunt multiple. Potrivit lui D. Hainant, rolurile pe care profesorul le poate activa și utiliza în diferite stadii și forme ale procesului didactic ar fi următoarele: receptor și emițător al diferitelor mesaje, participant în activitățile specifice; realizator, proiectant, organizator, responsabil al unor acțiuni; de decizie, în selecția obiectivelor, conținuturilor, strategiilor, resurselor; de sursă de informare, model de comportament, purtător de valori; de consiliere, ghidare; de apărare, protecție.

În raport cu toate aceste roluri, profesorul e factorul cel mai interactiv la nivelul clasei, aflându-se în contact nemijlocit cu elevii. În timpul predării lecției el

utilizează o anumită strategie, reușind să mențină clasa de elevi într-o situație interactivă, fiecare elev în parte și toți împreună fiind parteneri, într-un proces condus delicat și discret de către omul de la catedră. Niciodată un profesor nu intră la ora exclusiv pentru a transmite informații reci, ci totdeauna, chiar prin ceea ce transmite profesorul este preocupat constant de dezvoltarea și formarea personalității elevilor. Atent fiind, profesorul intervine în situații în care elevul îl solicită, sfătuind, îndrumând sau sancționând. El trebuie să se bucure mereu și constant de atributul obiectivității, atent fiind ca în procesul evaluării să nu discrimineze și să nu fie subiectiv. Din punct de vedere moral el este un reper, iar ca profesor specialist, se impune prin ceea ce știe.

3. Niveluri ale conducerii învățământului

Învățământul românesc, din perspectiva conducerii lui, are o anumită structură sau niveluri de etajare. Putem vorbi, așadar de un sistem instituțional al conducerii învățământului, între elementele acestuia existând, potrivit lui I. Jinga (2001) "legături de subordonare și /sau de conlucrare în raport de atribuțiile funcționale stabilite prin lege și prin alte acte normative." Principiul care

stă la baza sistemului instituțional al conducerii învățământului este acela al îmbinării conducerii unitare a învățământului cu autonomia locală și instituțională. Vorbind despre rostul conducerii învățământului. I. Jinga crede că acesta are drept scop realizarea funcționării corespunzătoare a întregului sistem, atât în ansamblul său, cât și la nivelul fiecărui element "adoptându-l și racordându-l neconținut la cerințele dezvoltării economice, științifice și culturale ale societății, dezvăluind și înlăturând la timp neajunsurile, obstacolele care apar în procesul realizării obiectivelor propuse."

Sistemul de învățământ românesc este condus pe trei niveluri distincte, dar nu separate între ele. Acestea sunt:

- Ø managementul strategic, exercitat la nivel național;
- Ø managementul tactic, la nivel teritorial și al universităților;
- Ø managementul operativ, specific instituțiilor de învățământ de la grădiniță și facultăți.

Între acestea există atât legături de conducere cât și de subordonare, în raport cu atribuțiile și cu finalitățile fiecăruia.

Managementul strategic se realizează la nivel național, grație activității unor instituții

cum sunt: Parlamentul, Guvernul și Ministerul Educației. Legea care stabilește atribuțiile Ministerului Educației, este Legea Educației Naționale 1/2011, cu modificările ulterioare.

La nivel național se stabilesc orientările, obiectivele și direcțiile întregului învățământ, în legătură directă cu finalitatea educației. Managementul strategic nu se schimbă după conjuncturi sau modificări sezoniere. El se definește prin stabilitate, coerență și reglementări stricte.

Managementul tactic. Acesta se realizează la nivel teritorial, precum și al universităților. Instituțiile care reglementează și asigură funcționarea procesului didactic în plan teritorial sunt Inspectoratele Școlare Județene și al Municipiului București. Atribuțiile acestora sunt stipulate în LEN 1/2011, precum și în alte acte normative cum ar fi: Statutul Personalului Didactic, Regulamentul de Organizare și Funcționare a Unităților de Învățământ Preuniversitar.

Bibliografie:

[1] Ortan, Florica, Management educațional, Oradea, Editura Universității din Oradea, 2004, p.29

[2] Ortan, Florica, Management educațional, Oradea, Editura Universității din Oradea, 2004, p.38

UN MANAGEMENT PERFORMANT

**Profesor pentru învățământul primar Norocel Maria Gabriela
Școala Gimnazială nr.1, sat Pidlești, jud. Neamț**

În instituțiile de învățământ, managementul performanței se realizează la toate nivelurile instituționale în scopul realizării obiectivelor propuse, și dacă este introdus și realizat corect, poate avea o contribuție semnificativă la succesul instituției. Directorii de unități de învățământ din România trebuie să se adapteze la cerințele unui cadru normativ în continuă schimbare, la specificul instituțiilor pe care le conduc și al mediului în care acestea funcționează, precum și la solicitările unui management modern.

Peter Drucker, o personalitate contemporană în domeniul managementului, arată că performanța obținută prin management este caracterizată în realitate și atinsă practic, prin două dimensiuni : *eficacitate* și *eficiență*. Eficacitatea este capacitatea de a alege obiectivele corecte și potrivite, atingerea lor probându-se prin rezultatele obținute de echipa pe care o conduce și nu neapărat prin ceea ce face. Eficiența este capacitatea de a realiza cea mai bună utilizare a

resurselor disponibile în procesul atingerii, respectiv îndeplinirii obiectivelor țintă (adică să facă ce trebuie și să aibă eficiență).

Management, „arta de a conduce”, include numeroase și diverse alte sensuri, precum: organizare, gestionare, implementare, planificare/proiectare, evaluare, coordonare, etc. Rolul lui este să pună în legătură și în acord toți factorii educaționali și toți actorii educației (elevii, cadrele didactice, părinții, instituții ale comunității locale cu rol activ în educație - biserica, poliția, organizațiile nonguvernamentale, etc.), astfel încât sincronizarea lor să ducă la decizii optime și la maximizarea rezultatelor. Astfel, se poate ajunge la concluzia că managementul nu lucrează neapărat cu modele gata create, ideale, ci cu decizii care să optimizeze fenomenul educațional.

De aceea, pentru un management performant în învățământ sunt necesare următoarele condiții:

- managerul (directorul școlii, diriginte al clasei,

învățătorul/educatorul) trebuie să înțeleagă și să-și asume în mod corect rolul pe care îl are în școală;

- să aibă cunoștințe solide despre management care să îi ofere șansa de a lua cele mai bune decizii în diferite situații, dar și de a-și asuma deciziile luate;
- spirit organizatoric orientat către acțiune și îmbunătățirea unor stări de fapt;
- capacitatea de a previziona, de a separa momentele de planificare de cele de implementare, dar și de a le alterna în mod constant;
- să dovedească disciplină și rigurozitate în implementare;
- să stăpânească diferitele strategii de comunicare, adaptându-le la situațiile create la un moment dat;

- să aibă o toleranță crescută la incertitudine și la influența factorilor de stres, coerență și consecvență în decizii, transparență și echilibru în luarea deciziilor care pot afecta anumiți factori implicați în educație;
- muncă perseverentă în combinație cu analize periodice;
- calități reale de lider, etc.

Desigur, este necesar un timp destul de îndelungat pentru formarea unui manager, pentru dobândirea experienței de bun organizator, de mediator al conflictelor, de relaționare corectă cu elevii, părinții, cadrele didactice din școală, alți factori educaționali. Directorul școlii trebuie să fie cadru didactic, să cunoască foarte bine școala cu specificul ei, să aibă ca obiectiv fundamental îmbunătățirea continuă a procesului educațional, și totodată trebuie să fie într-o permanentă rezonanță cu aspirațiile elevilor, părinților, colegilor din școală, să încurajeze acumulările pozitive, să fie obiectiv în luarea deciziilor, perseverent și de un optimism moderat.

Managerul școlii va aplica în școală ceea ce crede că se va potrivi cu specificul acesteia, iar școala va funcționa în deplină concordanță cu interesele comunității din care face parte și în armonie cu toți factorii educaționali.

Consider că programele de formare în management, cursurile de comunicare din cadrul programelor, oferă fiecărui manager posibilitatea de a-și modela personalitatea și de a dobândi /de a conștientiza noi competențe manageriale (strategii de comunicare noi, disponibilitatea de a primi și de a oferi feedback-uri constructive, modalități eficiente și optime de efectuare a inspecțiilor / asistențelor la oră etc.), de a împărtăși experiențe cu alți manageri, de a lucra în echipă, de a avea deschidere către noutate, competitivitate și performanță.

BIBLIOGRAFIE

1. Ciungu P., *Managementul activităților didactice*, Petroșani, 2005
2. Joita, E., „*Management educațional, Profesorul manager: roluri și metodologie*” Ed. Polirom, Iași, 2000
3. Maior C., „*Managementul educațional*”, Editura Vasile Goldiș, University Press-Arad, 2011
4. Toca, I., „*Management educațional*”, E.D.P., București, 2002

CONSORȚIUL ERASMUS+ ÎN ANUL II LA CASA CORPULUI DIDACTIC NEAMȚ

**Informatician Ovidiu Măță
Casa Corpului Didactic Neamț**

Cod acreditare: 2020-1-RO01-KA120-SCH-095554

Acreditare Erasmus

în domeniul Educației Școlare

se acordă pentru

Casa Corpului Didactic Neamț

Piatra Neamț, Județul Neamț

Valabilitate: 01.03.2021-31.12.2027

Casa Corpului Didactic Neamț a obținut acreditarea Erasmus pentru mobilități Erasmus+ în domeniul „Educație școlară”, număr de referință: 2020-1-RO01-KA120-SCH-095554. Acreditarea Erasmus este un instrument pentru organizațiile din sectoarele educația adulților formarea profesională (și educație școlară care doresc să se implice în proiecte și activități de schimb și cooperarea transfrontalieră. Organizațiile acreditate Erasmus au acces simplificat la oportunitățile de finanțare în cadrul Acțiunii Cheie 1 în cadrul Programului 2021-2027.

Membrii consorțiului Erasmus+ al cărui lider este Casa Corpului Didactic Neamț, sunt: Colegiul Tehnic „Miron Costin” Roman, Liceul Tehnologic „Ion Creangă” Pipirig, Școala Gimnazială „Regina Maria”, orașul Bicaz, Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă –Tîrgu Neamț, Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca, Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri” Săbăoani.

Obiectivele propuse în cadrul acestui consorțiu, sunt:

- Îmbunătățirea în 5 ani a formării profesionale a 150 de cadre didactice care predau în mediul rural și urban în școlile

partenere în scopul creșterii actului educațional la standarde europene.

- Reducerea ratei abandonului școlar cu 5 % în școlile din consorțiu, în următorii 5 ani, prin îmbunătățirea calității serviciului de educație și adaptarea la nevoile și opțiunile a peste 100 elevi.

În acest an, programele de formare la care au participat colegii din școlile din consorțiu, au fost:

- *ICT in Education: innovative approaches to teaching*, Italia / Roma

- *Special needs children*, Cehia /Praga
- *Preventing conflicts, bullying and cyberbullying*, Spania /San Cristobal De La Laguna -Tenerife
- *Leaders as learners: Meeting the needs of your staff and students*, Irlanda /Dublin
- *Motivation Up*, Spania /Sevilla
- *7 Steps To Project-Based Learning*, Spania, Malaga



ERASMUS, PENTRU EDUCAȚIE ȘCOLARĂ

Prof. Budăi Alina
Liceul „Mihail Sadoveanu” Borca, județul Neamț

Aflați la a doua experiență în ceea ce privește proiectele Erasmus, vestea colaborării cu CCD Neamț ne-a încântat, în măsura în care, în domeniul educației școlare nu am avut până acum mobilități nici pentru profesori, nici pentru elevi. Vara s-a dovedit extrem de lungă pentru că ne despărțea de marea aventură, dar toamna a venit cu vestea mult așteptată.

Numărul în creștere al celor înscriși pentru această mobilitate ne-a dovedit faptul că interesul pentru aceste proiecte este mult mai mare decât până acum. Plecarea a avut loc duminică, în zori, cu emoții și visuri despre ce avea să însemne experiența Izmir.

Drumul lung nu ne-a împiedicat să ne bucurăm de călătoria cu avionul, deși am avut două zboruri pentru a ajunge la destinație. Prima zi a debutat cu întâlnirea de

dimineață la care am făcut cunoștință cu reprezentanții firmei de primire și celelalte grupuri cu care aveam să colaborăm, apoi, într-un periplu ce a ținut 5 zile și 5 nopți am descoperit, pe rând, frumusețea unui oraș turistic, amabilitatea localnicilor și profesionalismul gazdelor care, prin activitățile desfășurate ne-au învățat să ne descoperim pe noi și pe cei din jur, să relaționăm, să conlucrăm, să descoperim frumosul și să prețuim prietenia, să fim toleranți și mereu pozitivi. Atât de intensă a fost această experiență, încât, despărțirea nu s-a lăsat fără lacrimi și multe promisiuni de revedere.

Elevii participanți și-au însușit o lecție de neuitat care i-a schimbat atât personal cât și profesional, dobândind competențe care le vor folosi pe tot parcursul vieții.

Ca profesor însoțitor am acumulat încă o experiență despre ce înseamnă să fii alături de elevi în contexte formale și nonformale, să le fii sfetnic, părinte și mai ales un bun companion.

Întrebați cu ce impresii au rămas din mobilitate au răspuns unanim: „aș repeta la nesfârșit această experiență!”.



ROLUL EDUCAȚIEI

**Secretar, Antonoaea Lucia,
Școala Gimnazială „Nicolae Iorga”, Sat Pângărăcior
Comuna Pângărați, Județul Neamț**

„*Fundația oricărui stat o reprezintă educația celor tineri*”.

(Diogene din Sinop)

Dicționarul explicativ al limbii române definește educația ca fiind un *ansamblu de măsuri aplicate în mod sistematic și conștient, în vederea formării și dezvoltării facultăților intelectuale, morale sau fizice ale oamenilor*.

Educația are rolul de a aduce schimbări pozitive în viața și comportamentul uman, facilitând dezvoltarea și explorarea de noi orizonturi ale cunoașterii, cultivarea valorilor sociale.

Dreptul la educație este unul dintre drepturile fundamentale ale omului. Fiecare persoană are dreptul la o educație elementară, gratuită. Cu toate acestea, educația rămâne un drept de care nu se pot bucura foarte mulți copii din întreaga lume.

O educație de calitate reprezintă fundamentul unei societăți durabile, contribuind la realizarea tuturor celorlalte obiective de dezvoltare durabilă. În funcție de diferite contexte sau formate, putem distinge tipuri de educație: *educație formală* (realizată la

școală, fiind planificată și reglementată de lege), *educație informală* (se realizează în sfera socială), *educația non-formală* (în afara domeniului formal, nu este reglementată de lege, însă este intenționată și organizată).

Pentru a asigura o educație eficientă a copiilor, este foarte important să ne implicăm activ în procesul de învățare prin susținerea activităților educative, jocuri interactive, activități online, dar și alte metode bine alese pentru a asigura dezvoltarea eficientă a abilităților lor.

Titu Maiorescu spunea că „scopul educației este nimicirea mărginirii egoiste a individului și supunerea lui la rațiunea lucrurilor”. Istoria ne arată că cei care și-au cultivat spiritul au lăsat urme în lume, transformând-o și ridicând-o din punct de vedere tehnic, material, spiritual.

Ca proces, dar mai ales sub aspectul consecințelor, educația începe chiar înainte ca ființa să se nască, calitatea și predispozițiile ei fiind ghidate de viitorii părinți, generatorii biologici ai unei persoane; ea

vizează nu doar prezentul, ci mai ales perspectiva.

Educația pentru prezent poate să aducă beneficia sigure, așteptate, dar pentru un context dat și un timp determinat. O educație pertinentă este anticipativă și se face nu numai pentru o lume data, ci și pentru cea care poate să se ivească.

Omenirea durează nu numai prin civilizație, prin dimensiunile materiale ale culturii, ci și prin formațiunile ei spirituale, prin idei, credințe și năzuințe

Prin educație, elevii trebuie să primească nu numai informații, ci și informații despre cum se accede la ele, cum se prelucrează, cum se interpretează, cum să gestioneze propria cunoaștere. Pentru că beneficiarul direct al educației oferite de școală este copilul/tânărul, serviciul public de educație este organizat și structurat pentru a sprijini și orienta familia în acest rol de educare a copiilor, într-un mod profesionist și în sprijinul cooperării și al încrederii și are ca rol esențial creșterea capitalului uman și social.

FORMAREA CADRELOR DIDACTICE ÎN UTILIZAREA TIC PENTRU INSTRUIRE

Profesor Gabriela Macsim (drd.)
Școala Gimnazială Comuna Văleni, Județul Neamț

O pledoarie pentru schimbare în educație nu ar putea începe, în zilele noastre, decât cu afirmarea rolului principal care revine cadrelor didactice în asumarea acestei schimbări și cu sublinierea necesității de recuperare a principiilor pedagogiei aplicate, în contextul actual dinamic, marcat de utilizarea noilor tehnologii pe toate palierele sociale, culturale și profesionale. Dincolo de dialogul mai mult sau mai puțin teoretic centrat pe utilitate și eficiență, reforma își face simțită prezența în praxisul tuturor formelor educației, iar rolul sistemelor de educație și formare constă, în această privință, în asimilarea rapidă a inovațiilor în planurile de incidență între teoria instruirii și utilizarea noilor tehnologii.

Creșterea calității și eficienței sistemelor de educație și formare, îmbunătățirea programelor de formare inițială și continuă a cadrelor didactice, cu următoarele elemente fundamentale:

- ⊗ sprijinirea adecvată a cadrelor didactice și

a formatorilor astfel încât să poată răspunde provocărilor societății bazate pe cunoaștere;

- ⊗ formarea abilităților și competențelor în domeniul TIC;
- ⊗ asigurarea accesului pentru toți la noile tehnologii.

Așadar, creșterea calității programelor de formare a cadrelor didactice și, implicit, a procesului de învățământ are efecte pozitive pentru economie și societate. Provocările construirii societății bazate pe cunoaștere, în perspectiva utilizării noilor tehnologii, au, la rândul lor, un impact direct asupra sistemelor de educație și formare, determinând evoluții specifice - de transformare, corelare, adaptare sau corectare - la nivel de legislație, management, bază materială, curriculum și structură de învățământ. Pe de altă parte, implementarea tehnologiei informației și comunicării în educație este un răspuns adecvat la cererea socială - efect al creșterii nivelului de

responsabilizare și angajare al indivizilor în societățile democratice.

Un aspect important este formarea noilor generații cu folosirea computerului ca suport pentru învățare. Trebuie astfel prevăzut și orientat impacul TIC asupra învățării prin relevarea așteptărilor. TIC nu trebuie considerat doar ca un element de conținut al învățământului, ci și ca un mijloc didactic (integrat în predarea diferitelor discipline), cu rol important în îmbunătățirea calității predării și ameliorarea procesului instructiv-educativ. Se vor dezvolta aptitudini de creare, tratare, obținere, selecționare și recuperare a informației, se va dezvolta creativitatea și capacitatea de gândire structurată. Însă introducerea TIC nu vizează numai familiarizarea elevilor cu prelucrarea informației, ci și cu însușirea unor procese de învățare mai puțin pasive și mai autonome. De asemenea, se vor crea noi medii de învățare individuală și în grup.

Atât educația în maniera

tradițională, cât și instruirea asistată de calculator oferă unele oportunități specifice, care nu pot fi transferate. Extensiile proprii utilizării mediului tehnologic pentru instruire, încă insuficient explorate și valorificate, se referă la:

1.orientarea spre cel care învață - prin personalizarea parcursului de formare (compunerea diferită a obiectelor educaționale sau a modulelor de studiu, în funcție de cerințele fiecărui beneficiar etc.), prin individualizarea formării (structurarea non-lineară a informațiilor, cu posibilitatea revenirii la conținuturi mai dificile în urma identificării automate a lacunelor), prin autonomia sporită (eludarea unui ritm impus, independența față de o locație, seminarii asincrone), prin integrarea testelor adaptive;

2.resurse distribuite – prin integrarea bibliotecilor electronice și materialelor multimedia, prin antrenarea specialiștilor în discuțiile elevilor și studenților;

3.fluiditatea rolurilor – prin balansul continuu al rolului educat-educator în grupul de învățare (*symmetric knowledge advancement*), prin integrarea lucrului în grup cu studiul individual, prin restructurarea continuă a echipelor de învățare în funcție de centrul de interes

cognitiv sau pe criteriile de eficiență în sarcină.

Cu certitudinea că tehnologiile informației și comunicării vor deveni instrumente curente în școala românească, apare necesitatea dezvoltării unei atitudini specifice și unui nou mod de gândire, care vor permite din partea cadrelor didactice un răspuns adecvat oricărui noi cerințe. Fiecare educator va trebui să capete o formație de baza în domeniul TIC, scopul final fiind dezvoltarea unei culturi informatice înțeleasă nu numai ca o cunoaștere și o competență de specialitate, ci și ca o noua orientare și raportare la realitate. Aceasta implică o serie de obiective cum ar fi:

- ∞ dezvoltarea unei vederi de ansamblu asupra amplorii și importanței aplicațiilor noilor tehnologii și efectelor lor sociale și economice asupra individului și comunității;

- ∞ însușirea principiilor comune care guvernează aplicarea informației, cunoașterea naturii, proprietăților și structurii informației, în contextul noilor tehnologii;

- ∞ dezvoltarea capacității de a

utiliza instrumente și aplicații specifice noilor tehnologii în activități precum căutarea, prelucrarea și stocarea informației, supravegherea și controlul informației, comunicarea prin e-mail și Internet;

- ∞ formarea capacității de a identifica situațiile în care este indicată utilizarea noilor tehnologii și conceperea unor soluții adecvate pentru diverse situații.

Competențele TIC cerute profesorilor se pot clasifica în următoarele categorii: operații de bază, tehnologia informației, evaluarea softului educațional, aspecte pedagogice ale utilizării noilor tehnologii în instruire.

Operații de bază

Fără a se cere profesorilor să devină experți în utilizarea calculatorului, se pot enumera o serie de aptitudini și abilități care să le permită manipularea computerului pentru efectuarea operațiilor de bază în cadrul activităților de instruire asistată de noile tehnologii: utilizarea adecvată a diverselor componente și echipamente periferice ale

computerului; utilizarea mediilor de stocare a informației; personalizarea mediului de lucru sub un sistem de operare larg utilizat.

Tehnologia informației

Cadrele didactice sunt puse din ce în ce mai frecvent în situația de a manipula informația pentru documentare, pregătirea lecției noi, prezentarea informațiilor, elaborarea de teste de evaluare, activități de colaborare prin Internet cu cadre didactice și cercetători aflați la distanță etc. Aceste activități se asociază unor abilități și competențe specifice de utilizare a tehnologiei informației: de a localiza informațiile, de a selecta aplicațiile și softul adecvat, de a organiza materialele (secvențial), de a analiza relevanța informațiilor și de a le prezenta în mod corespunzător, prin:

- ∞ utilizarea minimală a unor softuri utilitare, inclusiv de procesare de text, creare de grafică, realizare a prezentărilor, calcul tabelar și manipulare a bazelor de date;
- ∞ utilizarea prezentărilor interactive;
- ∞ abilitatea de a utiliza Internetul și programele de poștă electronică.

Evaluarea softului educational

În contextul strategiei de informatizare a învățământului românesc, lecțiile pe suport electronic încep să devină un instrument uzual al profesorului care dorește să ofere un plus de calitate procesului de predare-învățare. Aceasta implică: abilitatea de a selecta materialele multimedia și lecțiile electronice în concordanță cu obiectivele învățării; capacitatea de a evalua relevanta unui material în format electronic pentru o situație educativă, în această perioadă pandemică a învățământului online.

Aspecte pedagogice

Aspectele-cheie ale competențelor de instruire asistată de calculator sunt mai degrabă de ordin pedagogic decât tehnic. Rolul noilor tehnologii în învățare, și al softului educational în special, variază de la oferirea accesului la informații și cunoaștere la facilitarea înțelegerii fenomenelor, instruire individualizată etc. Pentru a putea utiliza eficient diverse aplicații în format electronic în activitatea didactică, alături de inițierea tehnologică în utilizarea computerului, cadrele didactice au nevoie de o (re)inițiere pedagogică adecvată noilor cerințe:

proiectare curriculară cu componenta TIC; elaborarea de planuri de lecție pornind de la obiectivele învățării; elaborarea de strategii didactice care să includă obiecte educaționale (*learning objects*) în format electronic.

Pana la utilizarea deplină a tuturor aspectelor inovatoare și care dau plus-valoare procesului de instruire, accentul trebuie pus pe fundamentarea pedagogică a demersurilor de instruire cu componenta TIC și pe formarea adecvată a cadrelor didactice, într-un proces reformativ de lungă durată, ai cărui actori suntem.

Bibliografie:

Sorin Cristea, Pedagogie generală. Managementul educației, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996

ELARNING, Manual de instruire a profesorilor pentru utilizarea platformelor de e-Learning, SIVECO România SA

Guvernul României, Ministerul pentru Societatea Informațională, Inovație și bune practici în educație prin resurse digitale, București 2013

Online:

Portalul SEI,

<http://portal.edu.ro>

www.elearning.ro

SOCIALIZAREA LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

**Profesor pentru învățământul preșcolar Cobzaru Luminița
Școala Gimnazială "Sf. Andrei" Mangalia/ Grădinița P.P.Nr. 5 Neptun**

Socializarea reprezintă procesul de devenire a unei individualități umane ca ființă socială, de integrare a copilului în societate. Este necesar să transmitem copiilor mijloacele de comunicare ale limbajului și cunoștințelor deoarece un copil este o ființă potențial socială, care intră în viață fără nici o zestre culturală: nu posedă limbaj, nu are control asupra impulsurilor, nu are formate deprinderi și atitudini. Tot ce se transmite în procesul de socializare: obiceiuri, tradiții, idealuri, comportamente, atitudini, sentimente, valorile sociale care există într-o comunitate umană este interiorizat de către copil și externalizat în comportamente deschise precum limbaj, ținută, conduită morală, atitudini, stări emoționale și opinii.

Procesul de socializare a copilului începe imediat după naștere când acesta înconjurat fiind de către părinți, frați, bunici, vecini își formează în mod constant comportamente, sentimente și stări emoționale ce vor contribui

la formarea de mai târziu a copilului ca ființă socială.

Vârsta preșcolară aduce cu ea o explozie de trăiri, sentimente, comportamente în ceea ce privește procesul de socializare a copilului. La această vârstă copilul intră în mediul instituționalizat și tot universul lui se schimbă. La contact cu alți copii de vârsta lui, cu alți adulți decât cei din anturajul apropiat, i se schimbă programul zilnic, orele de trezire și de somn, orele la care servea masa, trebuie să respecte anumite rutine, anumite reguli ce țin de comportamentul în colectivitate. La vârsta preșcolară copilul are o capacitate fizică și psihică uimitoare iar grădinița este contextul perfect în care el va trebui să facă prima încercare de a se apropia și de a iubi pe altcineva în afară de sine și de familia restrânsă. Familia și educatoarea joacă un rol important în procesul de socializare a copilului. Mediul grădiniței, colegii, activitățile desfășurate aici vor modela și vor contura viitorul adult.

Socializarea din grădiniță este diferită în conținut și ca modalitate de

cea din familie. De la interacțiunea directă copil-părinți, copil-frați-bunici copilul trece la interacțiune copil-alt copil, copil-educatoare, copil-părinți ai colegilor. Acum se stabilesc și alte raporturi umane și sociale. Prin intermediul activităților desfășurate în grădiniță sub formă de joc copiii se familiarizează cu lumea adulților, cunosc valorile generale umane, cele naționale, cultura, învață roluri sociale și comportamentale, explorează lumea înconjurătoare și își însușesc realitatea.

Grădinița este locul cu care copilul intră în contact după familie. Aici el ar trebui să se simtă bine, să găsească liniște, căldură, să interacționeze cu alți copii dar și plăcerea de a realiza activități instructive. Acesta se întâmplă de obicei în primul an de grădiniță la grupa mică, numit și an de socializare. Copilul învață să interacționeze cu ceilalți copii, să se joace împreună cu alți copii, să împartă jucării, să respecte anumite reguli de joc, norme de comportament. Joaca de acasă, unde se juca cu el însuși, cu jucărie

imaginară sau cu fratele devine joaca în grup, joaca cu ceilalți. Educatoarea joacă un rol extrem de important și anume acela de a-l determina pe copil să vină cu plăcere și să-și dorească grădinița. În cadrul activităților și jocurilor ce le desfășoară copilul trebuie să se simtă valoros și util și să devină parte integrantă a "grupeii". Este important să-l observăm pe copil și să vedem dacă respectă regulile și se manifestă normal în cadrul grupului, dacă duce la bun sfârșit o sarcină de lucru. Jocurile și activitățile trebuie să fie atractive, jucăriile și materialul didactic să fie cât mai diversificat astfel încât să nu-l plictisescă. Rutinele de zi cu zi vor deveni automatisme și atunci putem spune că integrarea copilului s-a realizat cu succes.

Socializarea conduitei preșcolarului și evoluția sociabilității se finalizează cu adaptarea socială a acestuia. Astfel copilul va trebui să facă față dificultăților și cerințelor din societate dobândind capacități sociale concretizate în autonomie, inițiativă, conduite corespunzătoare normelor și valorilor societății.

Surse bibliografice:

- Tucicov-Bogdan A.
Psihologie generală și socială, vol. II.
Editura didactică și

- pedagogică,
București, 1973.
- Stela Cemortan,
Dimensiuni psihopedagogice ale socializării copiilor de vârstă timpurie,
Chișinău, 2015.
- <https://edict.ro/implicatiile-gradinitei-asupra-socializarii-copiilor/>
- <https://iteach.ro/experientedidactice/adaptarea-ea-si-socializarea-prescolarilor-o-problema-a-zilelor-noastre>
- <https://tribunainvatamantului.ro/rolul-jocului-didactic-in-procesul-de-socializare-a-prescolarilor/>

STUDIU DE CAZ

**Profesor pentru învățământul primar Norocel Maria Gabriela
Școala Gimnazială nr.1, sat Pidlești, jud. Neamț**

Numele și prenumele: **D. L.**

Locul și data nașterii:

Vârsta: 9 ani

Unitatea de învățământ:

Clasa: a II-a

1. TIPUL

Studiu de caz care afectează grupul clasei de elevi.

2. DESCRIEREA PROBLEMEI

a. Tipologia problemei

- preponderent, elevul manifestă un comportament agresiv în mod special la școală, lovește fără motiv, împinge colegii;
- reacționează impulsiv;
- vorbește urât cu copiii;
- când trebuie să lucreze individual în clasă nu-și termină niciodată activitatea, face zgomot cu obiectele aflate pe bancă;
- provoacă dezordine în jurul lui: se joacă cu obiectele proprii, rupe și le trânteste.

b. Actori implicați

- această situație aduce prejudicii clasei de elevi, unii dintre elevi răspund când sunt provocați;
- învățătorul încearcă să gestioneze problemele de la clasă.

c. Contextul apariției

În depistarea comportamentului agresiv al elevului am căutat să răspund la următoarele întrebări:

- **Când au apărut aceste manifestări agresive ale elevului?** - nu atât localizarea în timp a apariției lor, ci în special a momentelor, situațiilor sau evenimentelor din jurul lui: părinți aflați în permanență în conflict, ceartă, schimbarea locuinței, separări, nașterea unui frate sau soră, plecarea unei persoane, situații confuze, violență.
- **Când se manifestă elevul agresiv?** - unde apare

agresivitatea (acasă, pe stradă, la școală) pentru a putea înțelege care este partea conflictuală, de ce copilul alege să se comporte în felul acesta și ce anume din mediul respectiv îi creează dificultăți în a se adapta sau exprima.

- **Față de cine se manifestă agresiv?** - împotriva cui se direcționează agresivitatea, este o manifestare difuză și generalizată sau apare în relație cu persoane determinate.
- **Cum sunt manifestările sale?** - Comportamentul agresiv, atât verbal, cât și fizic, se datorează lipsei de comunicare atât cu părinții cât și cu cunoscuții.
- **Cum era elevul înainte de a fi agresiv? Cum se exprima el înainte?** - Am încercat să identific care sunt modalitățile alese de

el pentru a se exprima pe măsură ce se dezvoltă și cum se manifestă în situații în care nu poate face față și apar schimbări ale comportamentului său. I se va da ocazia să-și mărească încrederea în sine și să-și îmbunătățească comportamentul în situațiile în care interacționează cu grupul de elevi (din clasă).

- **Cum este copilul în familie?** - Cum este relația cu mama? Cum este relația cu tata? Există frați, surori? Există și alte persoane importante pentru copil care formează o familie largită?
- **Cum este familia?** - Relațiile și interacțiunile intrafamiliale, precum și cele cu persoanele din exterior sunt toate filtrate de către copil și se constituie într-o varietate de stimuli, pentru care nu are întotdeauna un răspuns sau o reacție adecvată.
- **Jocurile violente și psihologia copiilor** - Practicarea acestor jocuri violente crește frecvența gândurilor și a sentimentelor agresive.

d. Descrierea situației

Modelul agresivității cazului analizat:

- Nesigur în mediile necunoscute, noi;
- Nesiguranță cu privire la simpatiile interumane;
- Comportament agresiv ca modalitate de obținere a respectului;
- Agresivitatea crescută are drept consecințe pedepsele din partea mamei.

e. Posibile riscuri

- conflictul să crească în intensitate;
- elevul D.L. să nu reușească să își gestioneze tulburările de comportament;
- să existe dezinteres pentru activitatea școlară.

3. PLAN DE INTERVENȚIE PERSONALIZAT

Ce s-a făcut pentru soluționarea problemei?

a. Obiectiv de lungă durată:

Stabilirea unei relații de încredere și acceptare reciprocă cu colegii din clasă.

b. Obiective specifice:

- dezvoltarea capacității

- de a analiza conflictele;
- identificarea și exersarea de soluții pozitive la conflicte;
- socializarea cu colegii;
- sprijin și încurajare în timpul activităților la care participă;
- stabilizarea comportamentelor adecvate.

În urma analizării tuturor rezultatelor obținute în urma investigării, am ajuns la concluzia că situația comportamentală a elevului poate fi privită din mai multe unghiuri. Acest avantaj este oferit de disponibilitatea persoanelor din anturajul copilului.

Pentru elevul D.L. am realizat o intervenție pe următorul plan - consiliere educațională cu elevul.

Modalități de a stăpâni furia copilului - metodele pe care le-am folosit în relația cu elevul agresiv au fost:

- **Discuția** - am rugat elevul să spună care este motivul pentru care devine atât de nervos, iar răspunsul lui a fost că uneori răspunde la provocări. Am venit cu propunerea că este mai indicat să depună mai mult

efort pentru a colabora cu colegii din clasă, să nu mai aibă un comportament ostil față de ceilalți, și manifestări de agitație sporită.

- **Exerciții fizice** - pentru a se elibera de o parte de starea agitată l-am antrenat într-o serie de acțiuni și exerciții fizice cum ar fi: mișcare degetelor, realizarea unor lucrări din plastilină, să îndeplinească anumite sarcini pe baza unor discipline.

- **Confort psihic și afecțiune** – am încercat să determin elevul să se simtă înțeles, iubit și acceptat.

- **Un bun exemplu** - am căutat să-i dau drept exemplu un coleg din clasă.

- **Aprecierea buneii purtări** – L-am asigurat că observ atunci când își rezolvă problemele legate de mânie într-un mod pozitiv.

4.REZULTATE

Creșterea încrederii în forțele proprii.

Creșterea stimei de sine.

Integrare în colectiv și relaționare pozitivă cu colegii.

Găsirea unor soluții concrete pentru situațiile de criză.

CONCLUZII

Violența în școală este o expresie a violenței din societate. Când violența se produce în școală, ea conduce și la alte consecințe: alături de prejudicii, victimizare, în

cazuri rare și la moarte. Violența din școală reduce șansele elevilor de a-și dezvolta personalitatea pe deplin și de a dobândi o educație de calitate. Chiar dacă s-a încercat integrarea acestor elevi în colectiv, copiii dau dovadă de teama să interacționeze în relația cu cei din jurul lor.

4.BIBLIOGRAFIE:

1. Cristea, Sorin, *Managementul organizației școlare*, E.D.P., București, 2003
2. Jinga, Ioan, *Managementul învățământului*, Ed. Aldin, București, 2001
3. Iucu, B. Romiță, *Managementul clasei de elevi – aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iași, 2006

PRINCIPLES FOR SUCCESSFUL CLASSROOM MANAGEMENT

Profesor Drăgușanu Ana
Școala Gimnazială, comuna Borlești

Classroom management is the term educators use to describe methods of preventing misbehavior and dealing with it if it arises. In other words, it is the techniques teachers use to maintain control in the classroom.

Classroom management refers to the wide variety of skills and techniques that teachers use to keep students organized, orderly, focused, attentive, on task, and academically productive during a class. When classroom-management strategies are executed effectively, teachers minimize the behaviors that impede learning for both individual students and groups of students, while maximizing the behaviors that facilitate or enhance learning. Generally speaking, effective teachers tend to display strong classroom-management skills. They are passionate about educating their students. They want to spend their time teaching, not dealing with classroom disruptions.

On the other hand, the hallmark of the inexperienced or less effective teacher is a disorderly classroom filled with students who are not working or paying attention.

Here are some classroom management tips to help teachers settle problems, or prevent them from occurring, so that they can spend more of the classroom hour on teaching and learning.

1. Teachers ought to take charge of their class

Teachers should get everyone's attention before beginning class. That means the lesson will not start, the lecture will not begin, and nothing will be written on the board until everyone is in his or her seat paying attention. It does not take a shout of "Let's be quiet" or "I won't start until everyone is ready" to get them to focus on teachers. It can be just as effective to walk to the front of the room and engage them with something interesting to them such as "My thermometer said it was zero this morning. It must have been freezing out there waiting for the bus" or "How

many of you saw the Hunger Games?". Teachers should not start teaching until all eyes are on them and everyone is in their seat.

2. Teachers have to focus on the disruptive students

If students are not paying attention or busy doing other things, teachers have to get them focused by using nonverbal signals of disapproval. If they are talking, teachers can pause and look toward them. If there is a discussion going on, teachers may direct a question to the student who is not paying attention or misbehaving. For example, they can say "Kevin, would you agree that the Battle of New Orleans was the turning point of the War of 1812?" Hearing his name will snap Kevin back to the class activity having the same effect without embarrassing him as if they had said, "Kevin, pay attention!". Teachers have to use his name when they begin to speak, otherwise he may not hear the question. Calling on a person by name brings almost anyone out of his or her reverie.

If non-verbal cues are disregarded, the next step will be imposing discipline measures within the classroom such as having them stay a few minutes after class or changing their seat.

4. The teacher may give students incentives to do their best on assignments

If an assignment will not be collected and graded individually, students may feel they have no reason to make an effort to do a good job on the no-credit assignment. For instance, a teacher will often do an ungraded warm-up exercise to begin the class hour.

Here's a strategy to elicit better performance on an ungraded assignment: *Teacher tell students they will randomly collect one person's warm-up assignment and correct it. If that paper has no mistakes, then the whole class will have a shorter (or no) warm-up the next day. If a randomly selected paper is perfect, that student instantly is the class hero.*

If the student has not made a real effort, then that student will be given a short homework assignment, due the next day. He or she will be penalized if it is not done. (This homework cannot be done during class time.) In most cases, students will

work for peer approval by doing the assignment.

Another strategy to motivate students to stay on task would be to have students who have not stayed on task remain after class for a minute. If there is no penalty for not working, they have no reason to work.

5. Teachers should keep an eye on their students

The class goes so much better when teachers can see their students. Teachers have to position themselves so that most, if not all of the class is visible. They must watch out for shelves, computer equipment or class supplies that can block their view. When teaching, they should try to be facing students as much as possible.

As they work with a student at his or her desk, teachers have to place themselves so they can see most of the class. As they move around the classroom, teachers do not have to follow the same pattern. By varying their routine, it becomes harder for students to be disruptive if they do not know where teachers will be.

6. Teachers establish consequences for misbehaving

Good classroom management starts the first day of school. Once students learn there will be consequences for

misbehavior, they usually come around. Here are three steps to help teachers to set up consequences:

1. Teachers have to determine what consequences will be effective with their students. They can ask themselves what students do not want to happen to them, for example, adolescent students hate staying after class, being moved from a seat they have chosen, or receive the disapproval of their peers.

2. Teachers should tell students that there will be consequences for misbehavior. First, teachers will put their name on the board. Then, teachers tell them that how long they stay after class depends on how the rest of the hour goes. If they behave, they will stay perhaps only a minute. If they continue to cause problems, they will stay longer. Teachers may tell them if they become a "model citizen," then teachers might even erase their name.

3. Teachers should follow through with consequences for misbehavior. They have to show students that they are serious and they will take teachers seriously.

Classroom management, especially with small children and high students, never ends. It is an

ongoing process, but once the foundation is laid, it only takes occasional reminders.

Bibliography:

- www.nea.org.
- Herrel A., Jordan M., *Fifty strategies for Teaching English language Learners*, Ed Pearson
- Bonta, Elena: *Teaching English: a pragmatic approach, 2nd edition*, Ed. Alma Mater, 2013

ATAȘAMENTUL, RELAȚIA PĂRINTE-COPIL ȘI TIPARE COMPORTAMENTALE ULTERIOARE

Profesor, Marina Sima

Școala Gimnazială „Episcop Melchisedec Ștefănescu” Gârcina

Ceea ce nu poate fi comunicat mamei, nu poate fi comunicat sinelui. (John Bowlby)

Atașamentul este legătura profundă și de durată care conectează o persoană cu alta de-a lungul timpului și spațiului. (Ainsworth, 1973)

John Bowlby definește atașamentul drept o clasă de comportamente sociale cu o funcție specifică proprie, care este în mod esențial aceea de a putea menține proximitatea cu o altă ființă aparținând propriei specii, considerată mai puternică și în măsură să protejeze.

În sens larg atașamentul (engl.: *attachment*) definește legătura emoțională strânsă dintre oameni. Atașamentul determină copilul mic să caute sprijin, apărare și liniștire la persoana de referință, în caz de pericol.

Teoria atașamentului

John Bowlby, considerat părintele Teoriei Atașamentului, spune că fiecare om este înzestrat cu sisteme de comportament care să asigure

supraviețuirea speciei.

Ulterior, a fost preocupat să demonstreze că atașamentul față de o figură principală este un proces independent, primar care reprezintă o caracteristică universală a primatelor, printre care și omul. Nevoia de atașament este una dintre nevoile de bază ale ființei umane, este înnăscută și are drept scop supraviețuirea.

Modelul celor patru faze ale atașamentului după Bowlby 1969:

1. Faza premergătoare: până la cca. 6 săptămâni.

2. Faza de diferențiere a persoanei de referință: săptămâna a VI-a până în luna a VI-a.

3. Atașarea propriu-zisă: lunile 6-7 până la 24.

4. Parteneriatul orientat: după 2-3 ani comportamentul atașat, respectiv cristalizarea tipului de atașament al nou-născutului, se naște prin adaptarea la comportamentul persoanelor de referință care stau la dispoziție în momentul respectiv.

Investigațiile sale au pus în prim-plan bebelușii care se aflau în cămine, fiind separați de familie pentru o lungă perioadă de timp. Bowlby a observat o serie de tipare comportamentale. Bowlby pune în evidență diada ADULT-COPIL în dezvoltarea unui tip de atașament. Copilul își conturează *modele internalizate de reprezentare a lumii* conform lui Bowlby. În primul an de viață un copil, prin experiențele timpurii trăite în raport cu persoanele de îngrijire, dezvoltă o reprezentare mentală a sinelui și a figurilor de atașament, ce rămân destul de stabile în timp. Tipul de atașament dezvoltat de copilul mic devine fundamentul dezvoltării personalității sale.

Copilul mic și mai târziu preșcolarul, școlarul, adolescentul și adultul dezvoltă expectanțe în raport cu sinele considerându-se:

- dorit/ nedorit;
- demn/ nedemn de îngrijire și protecție din partea altora.

Mary Ainsworth, psiholog de origine

americană, este considerată „mama” teoriei atașamentului. În anul 1969, pornind de la cercetarea efectuată de Bowlby, a pus la punct un test, numit *Situația Necunoscută* cu scopul de a cerceta comportamentul specific atașării la copii. Testul, desfășurat în condiții de laborator, a dovedit experimental tipurile de atașament enunțate de Bowlby. Inițial au fost descoperite trei tipuri de atașament sigur(B), nesigur- evitant(A), nesigur- ambivalent(C).

Mai târziu, în cursul cercetărilor făcute pentru a ajuta copiii neglijanți grav, a fost descoperit al patrulea tip

imposibilitatea de atașare a copilului față de o persoană Mary Main extinde perspectiva Teoriei Atașamentului comparând caracteristicile evoluției vieții adultului cu sistemul de atașament format în copilărie, folosind metoda *Interviului Atașamentului Adult*. Se încearcă *conturarea unei legături între tipul de atașament format în copilărie și comportamentul adultului (manifestat în cuplu sau cu propriul copil)*.

Mary Main identifică următoarele tipuri de atașament la adult:

- ADULT ATAȘAT AUTONOM;
- ADULT CU ATAȘAMENT

• ADULT CU ATAȘAMENT DEZORGANIZAT.

Analizând comparativ cele două teorii amintite *Interviul Atașamentului Adult* și *Situația Necunoscută* s-au constatat corelații între atitudinile atașamentului la adult și atașamentul copiilor.

- Părinți clasificați autonom au adesea copii clasificați sigur ([Tip B](#)).
- Părinții relațional-evitanții au copii atașați nesigur-evitant ([Tip A](#)).
- Părinții din categoria preocupată au copii ambivalenți ([de tip C](#)).

Tipul atașamentului	Simbol	Descriere	Comportamentul pe parcursul testului
SIGUR	Tip B	Copii pot să regleze apropierea și distanța persoanei de referință în mod adecvat.	- sunt iritați pentru scut timp și plâng dacă persoana de referință părăsește încăperea; - se lasă consolati de persoana străină și se joacă și în prezența persoanei necunoscute; - la reîntoarcerea persoanei de referință aleargă în întâmpinarea acesteia bucușori.
NESIGUR-EVITANT	Tip A	Copiii arată o pseudodependență față de persoana de referință. Aceștia ies în evidență prin evitarea contactului, iar pentru a compensa stresul ivit se concentrează pe jocul obiectele la îndemână.	- reacționează cu nepăsare la despărțirea de mamă; - se joacă foarte des singuri; - nu reacționează la întoarcerea persoanei de referință sau o refuză prin ignoranță.
NESIGUR-AMBIVALENT	Tip C	Acești copii se comportă ambivalent la reuniunea cu persoana de referință.	- la despărțire sunt dezorientați, aleargă spre usă și o lovesc; - persoana necunoscută nu reușește să îi liniștească. - la reîntoarcerea mamei manifestă un comportament ambivalent atât de căutare a contactului cât și de refuz agresiv a acesteia.
DEZORGANIZAT	Tip D	Copiii arată un comportament clar dezorientat, părând că nu au nicio relație cu persoana de referință.	- principala caracteristică a comportamentului acestor copii sunt manifestările bizare cum ar fi privirea fixă, învățarea în cerc, legănarea și alte mișcări stereotipe; - uneori sunt amestecate și celelalte tipuri de comportament al atașării cum ar fi simultaneitatea căutării contactului și refuzul acestuia.

de atașament, numit dezorganizat (D) manifestat prin dificultatea sau chiar

- ADULT CU ATAȘAMENT PREOCUPAT;

- Părinții care suferă de o traumă nerezolvată au adesea copii

atașați
deorganizat (*de
tip D*).

Noi perspective ale Teoriei Atașamentului

Bowlby era de părere, că pentru un atașament stabil era necesară relația copilului cu o persoană de referință principală (în mod normal mama). Cercetări mai recente au demonstrat că reușita unui atașament stabil este posibilă și în cazul relației cu mai multe persoane de referință. Acest lucru este valabil în primul rând pentru tată, dar și în alte situații, cum ar fi bonă, bunicii sau altă persoană care petrece timp îndelungat cu copilul. În aceste cazuri s-a observat totuși o diferențiere clară între rolurile pe care copilul le atribuie diverselor persoane de referință (de exemplu mama rămâne adesea persoană de referință centrală, căreia copilul i se adresează când se simte rău).

Foarte interesantă se dovedește capacitatea copiilor chiar foarte mici, de a reduce atașamentul față de educatoarele. Cercetările arată că cei cu atașament securizant, nu își modifică comportamentul în mod semnificativ chiar dacă educatoarele se schimbă. Teoria lui Bowlby este confirmată însă în același timp, de faptul că obișnuirea copilului în mediul nou al

gradiniței reușește mai bine dacă acesta este însoțit de mamă în primele zile, permițându-se adaptarea treptată a acestuia la noul mediu.

Cercetările recente au demonstrat de asemenea, că nu durata relației pe care copilul o are față de una sau mai multe persoane de referință este hotărâtoare ci calitatea acesteia. Bowlby era de părere că prezența permanentă a persoanei de referință este factorul decisiv în dezvoltarea atașamentului sigur.

Efectele tipului de atașament asupra dezvoltării ulterioare a copilului Prin teoria atașamentului s-au putut dovedi efectele pe termen lung ale relației timpurii dintre persoana de referință și copil. În funcție de rezultatele testului Situația Necunoscută la care au participat copii între 12-18 luni, se pot deduce cu siguranță unele dintre efectele pe care tipul de atașament îl are asupra persoanei testate:

Copii atașați sigur au la grădiniță și școală un comportament social mai adecvat; manifestă mai multă creativitate și afectivitate pozitivă la joacă. Se pot concentra mai bine și pe o perioadă mai lungă, au o mai mare încredere în sine, manifestă mai rar simptome depressive și sunt

mai deschiși și mai competenți în a stabili contacte sociale noi.

Copiii atașați nesigur manifestă neîncredere în raport cu sinele dar și în raport cu ceilalți; au dificultăți în a-și exprima emoțiile, au dificultăți în a-și crea relații de prietenie. Manifestă în mediul școlar comportamente neadaptative, antisociale; pot manifesta tulburări socio-emoționale.

Contează dacă atașamentul securizant este dezvoltat față de mamă sau față de tată? Cercetările în domeniu arată că un copil care o are pe mamă ca figură de atașament principală manifestă un nivel mai scăzut al cortizolului decât copiii care sunt atașați doar de tată. Copiii atașați sigur doar față de tată manifestă creșteri semnificative ale cortizolului față de linia de referință. Cei atașați doar de un părinte par să aibă o reactivitate la stres normală când figura principală de atașament este mama. (Kuo et al, 2019). Analizând relațiile multiple pe care copilul le are cu persoanele care îl îngrijesc ne întrebăm ce concluzie putem trage în legătură cu starea sa de sănătate dar și cu buna dezvoltare. Problematika atașamentului față de mamă sau tată este amplă

neputând fi redusă doar la a stabili o figură de atașament aleasă dintre cei doi părinți. Mai degrabă trebuie analizate circumstanțele familiale generate de-a lungul anilor care au condus la configurarea familiei.

În concluzie, formarea atașamentului se produce în primul an de viață, când copilul nu-și poate exprima sentimentele și de aceea este expus stresului. Glandele suprarenale produc adrenalină și cortizol, ritmul cardiac crește, tensiunea arterială se ridică și corpul intră în alertă. Manifestat frecvent acest tip de stres devine toxic, pentru că afectează dezvoltarea creierului copilului și slăbește imunitatea.

Efectele atașamentului asupra dezvoltării au fost intens cercetate și puse în relație cu cercetările privind efectele stresului.

Spre exemplu, folosind Teoria Atașamentului cercetătorii de la Universitatea din Minnesota au prezis deja de la vârsta de 3 ani dacă un copil ar abandona liceul cu o precizie de 77%.

Într-un alt studiu, studenții de la Harvard au fost chestionați cu privire la atașamentul față de părinți. După 35 de ani au fost întrebați despre starea de sănătate. 91% dintre cei care

au declarat o relație defectuoasă cu figura de atașament, au fost cu probleme de sănătate (boală coronariană, hipertensiune, alcoolism). Cei care au raportat o relație bună cu figura de atașament au raportat în proporție de 45% probleme de sănătate.

Bibliografie

- McLeod, S. (2019). Attachment Theory, www.simplypsychology.org
- Kuo et al (2019). Is one secure attachment enough? Infant cortisol reactivity the security of infant-mother and infant-father at the end of the first year. In *Attachment & Human Development* 21.
- Orha-Iliescu, L.D (2016). Teoriile Atașamentului în *Revista de Psihoterapie Investigativă* Vol.5. No.1. Februarie 2016.
- Bowlby, J. (2011). O bază de siguranță. Aplicații clinice ale teoriei atașamentului. București. Trei.
- Krumwiede, A. (2014). Attachment Theory. According to John Bowlby and Mary Ainsworth. Psychology. Seminar paper.

THE ROLE OF THE TEACHER

Victor Popescu, Teacher of English

The idea and impulse of writing this activity came during a discussion with a caring colleague from the English Department. Therefore, special thanks to Mrs. Murariu Margareta.

In this article, I will define, and afterwards lay emphasis upon the role of the teacher as a Mentor for his disciples. During my academic experience as an EAL (English as an Additional Language) Teacher at Strathallan College in Scotland, I fully grasped the meaning of what a mentor and mentorship are. I still remember the very day when I met one of my Mentors and best friends, Mr. Alasdair McMorrine, the Head of the Arts Department at Strathallan. He is exactly a modern embodiment of what the Italian scholars of the Renaissance had called a “uomo totale”. He is a gifted Professor, a true Diplomat, a connoisseur, a well travelled man and a bookish person with a refined sense of humour.

Well, a good teacher in the role of a mentor is a “uomo totale”. What is the definition of this Italian collocation? Well, due to the

fact I am keen on the Italian culture and civilization., I will try to give a subtle definition. In arts, Leonardo da Vinci's drawing “ Vitruvian Man “ epitomizes the definition of a perfect, accomplished man. This exquisite image exemplifies the blend of art and science during the Renaissance and provides the perfect example of Leonardo's keen interest in proportion. Leonardo envisaged the great picture chart of the human body he had produced through his anatomical drawings and Vitruvian Man as a cosmografia del minor mondo¹ The mentor is for his mentees a good example first of all, he has lots of knowledge from many fields, he is endowed with personal qualities such as charisma, vision, clarity and he is a “ Great Seducer ”. It is only with the precious help and inspiration of a mentor, that a disciple can find his way in life, accomplish his Destiny. A teacher mentor praises interaction which is the sine qua non condition for the

personal development. Both mentors and mentees see interaction and proper communication as core values that need to be continuously improved and cherished.

At Strathallan College I had the opportunity to give a lecture on the “ Romanian Diplomacy after the First World War “, to a group of British students. They listened carefully and with vivid interest to my speech and to the debated issues around this theme. When the lecture ended, the enthusiasm of the students smiling broadly, clapping their hands, made me think that devoted disciples recognize, and are on the lookout for a mentor, someone to be in front of them, with them, for them only.

Mentors help their disciples to excel in a subject, sport they are good at. He will nurture and support them to become the best. Sometimes the mentees surprise us, teachers mentors, and the interesting fact is that sometimes they surprise themselves. This is amazing.

¹ Encyclopedia Britannica online

In this written discourse, I will prioritise the most important qualities and skills of a mentor. You will fully understand the reason why I compared the teacher mentor to a “uomo totale”, a complete human being. This simile is the main idea of my article.

It is always a great challenge to sum up the virtues of a mentor in a few words as teachers are complex entities. However, when I am asked to do so, I like to describe the mentor as a father figure who seeks to realise each child’s full personal potential – academic and otherwise in a positive learning environment based on moral values.

I was deeply impressed with the Education of the students at Strathallan. The mentors prepared them to be mature, pragmatic, energetic and enthusiastic. The teacher mentor aims also to ensure that his disciples, the students, achieve a true breadth of vision and depth of understanding which prepares them effectively for life beyond the College – within the wider community, in higher education and in the world of work.

A mentor gives examples, respects his mentees’ ideas, relates theory to practice, has the

inner power to convince or persuade and has the highly praised gift to convey knowledge in a clear, organised way.²

The ultimate purpose of a mentor is excellence for his students no matter what their particular strengths and starting points. The teacher mentor has awareness, he is able to evaluate and to give permanent feedback. He also highlights the ability to give real life examples and to be the very example for his disciples, in his turn. The mentor has his mysterious aura and has the unique capacity to inspire students in their choices and enthuse them.³

I always remember the beautiful words and the pieces of advice of my Scottish Mentor and great friend, Mr. Alasdair McMorrine. How shall I forget the collocation “intelligent work” and the witty phrases during our discussions in the Arts Department and on the way to our fantastic trips to Rosslyn Chapel, Stirling Castle and Loch Laggan in Highlands.

In conclusion, it is clear that a mentor is “

juggling “ with many skills and competences.

2 English Teaching Professional – Issue Eighteen January 2001, p 57.

3 Ibidem

CONTABILITATEA STOCURILOR-OPERĂȚII PRIVIND STOCURILE DE MATERII PRIME ȘI MATERIALE CONSUMABILE

**Ec. Aparaschivei Luminița Violeta
Colegiul Național Gheorghe Asachi Piatra Neamț**

Notiuni teoretice

Activele sunt resursele economice care aparțin unei întreprinderi. Un activ reprezintă o resursă controlată de întreprindere ca rezultat al unor evenimente trecute și de la care se așteaptă să genereze beneficii economice viitoare pentru întreprindere.

Activul trebuie să îndeplinească trei condiții:

- să provină din trecut;
- să genereze avantaje viitoare;
- să aibă caracter măsurabil.

Activele patrimoniale pot fi grupate și clasificate după natura lor economică, destinație și după gradul de lichiditate.

În raport cu aceste criterii, se disting următoarele categorii de active:

- a) active immobilizate;
- b) active circulante;
- c) cheltuieli în avans.

Definiție: Activele circulante sunt bunuri sau valori economice destinate realizării unui ciclu de exploatare într-o perioadă mai scurtă de un an. Activele circulante se mai numesc și active curente.

Activele circulante prezintă următoarele caracteristici:

- participă la un singur circuit economic;
- sunt deținute, în principal, în scopul tranzacționării;
- rămân în unitate pe o perioadă mai mică de un an;
- își recuperează valoarea printr-o singură participare;
- își modifică în permanență forma;
- se află într-o continuă mișcare valorică;

Structura activelor circulante cuprinde următoarele categorii: stocuri, creanțe, investiții financiare pe termen scurt, mijloace circulante bănești.

Stocurile sunt bunuri materiale destinate a fi consumate sau vândute. Stocurile se mai numesc active circulante materiale.

În categoria stocurilor sunt cuprinse: materii prime, materiale consumabile, materiale de natura obiectelor de inventar, producția în curs de execuție, semifabricate, produse finite, mărfuri, ambalajele, active biologice de natura stocurilor, produse agricole, stocuri

aflate la terți și stocuri în curs de aprovizionare.

Materiile prime: care participă în mod direct la fabricarea produselor. Exemple: firele pentru obținerea țesăturilor, pielea pentru obținerea încălțămintei, făină, stofă etc.

Materialele consumabile: participă sau ajută la procesul de fabricație fără a se regăsi în aceeași formă în produsul final. Exemple: drojdia în procesele de panificație, coloranți în industria textilă.

Materiale de natura obiectelor de inventar sunt mijloacele de muncă, folosite în mai multe cicluri de producție, dar care nu îndeplinesc condițiile de a fi incluse în categoria imobilizărilor corporale. Exemple: scule, unelte, echipamente de protecție, echipamente de lucru, etc.

Producția în curs de execuție (producție neterminată) este reprezentată de mijloacele economice în curs de transformare și care nu au trecut prin toate fazele procesului tehnologic. Exemple: piese metalice realizate într-o anumită proporție și nefinalizate.

Semifabricatele

reprezintă acele bunuri care au fost terminate într-o secție și urmează să fie prelucrate în continuare în alte secții ale aceleași întreprinderi sau pot fi destinate vânzării în afara întreprinderii. Exemplu: aluatul de pizza.

Produsele finite sunt bunuri care au parcurs toate fazele procesului tehnologic și sunt depozitate la agentul economic producător în scopul de a fi vândute. Exemplu: mobilier, articole de încălțăminte și confecții.

Mărfuri sunt bunuri cumpărate în scopul vânzării sau sunt obținute din producție proprie. Exemplu: confecții și articole de încălțăminte în magazine.

Ambalajele sunt destinate protejării produselor în timpul transportului, depozitării, vânzării. Exemple: lăzi, cutii, diverse recipiente.

Active biologice de natura stocurilor sunt caracteristice agenților economici cu specific agricol. Exemple: animale tinere (vițe, porci, miei), animale la îngrășat, animale și păsări pentru producție (de lână, blană, ouă), colonii de albine, culturi agricole pentru cereale.

Produsele agricole sunt produse obținute de la active biologice (productive sau de natura stocurilor). Exemple: lapte, carne, ouă, fructe, cereale, etc.

Stocuri aflate la terți includ acea categorie de stocuri care sunt trimise temporar terților pentru prelucrare, recondiționare, depozitare, etc.

Stocuri în curs de aprovizionare se referă la stocuri diverse cumpărate, dar pentru care nu s-a finalizat decontarea și plata până la sfârșitul perioadei.

Materiile prime reprezintă elementul principal din care se compune produsul finit.

Materialele consumabile ajută, alături de materiile prime, la procesul de fabricație. De asemenea, materialele consumabile pot reprezenta consumuri necesare în cadrul procesului de vânzare sau de servicii.

Materiile prime și materialele consumabile fac parte din categoria stocurilor și au destinația de a fi consumate în procesul economic. Intrările de materii prime și materiale consumabile (aprovizionarea) se înregistrează în **conturi de stocuri**, iar ieșirile (predarea în consum) se înregistrează în **conturi de cheltuieli**.

Documente specifice

Operațiile cu stocuri sunt evidențiate în următoarele documente: Factura fiscală, Nota de recepție și constatare de diferențe, Bon de consum, Bon de predare-transfer-restituire, Fișa de magazie,

Dispoziție de livrare, Raport de gestiune, Lista de inventariere, Registrul-inventar.

Conturile specifice:

301 Materii prime (A), / 601 Cheltuieli cu materiile prime (A),

302 Materiale consumabile (A), / 602 Cheltuieli cu materialele consumabile (A),

308

Diferențe de preț la materii prime și materiale, /401 Furnizori (P)

Conturile 301 Materii prime (A) și 302 Materiale consumabile (A):

- Înregistrează evidența stocurilor destinate consumului;
- Se debitează cu intrări de stocuri;
- Se creditează cu ieșiri (consumuri) de stocuri;
- Soldul final debitor arată valoarea stocurilor existente la sfârșitul perioadei.

Conturile 601 Cheltuieli privind materiile prime (A) și 602 Cheltuieli cu materialele consumabile (A):

- Înregistrează cheltuielile ocazionate de consumul stocurilor;
- Se debitează cu cheltuielile ocazionate de darea în consum a stocurilor;
- Se creditează la sfârșitul lunii cu decontarea cheltuielilor asupra rezultatului – 121 Profit și pierdere;

- Nu prezintă sold final; se soldează prin contul 121 Profit și pierdere.

Contul 401 Furnizori (P):

- Înregistrează datoriile față de furnizorii de la care s-au achiziționat stocurile;
- Se creditează cu obligațiile de plătit;
- Se debitează cu obligațiile plătite;
- Soldul final creditor arată obligațiile neplătite la sfârșitul perioadei.

Evidența contabilă a stocurilor de materii prime și materiale consumabile se înregistrează prin una dintre următoarele metode:

Operația 2: consum stocuri:

601 = 301

602 = 302

Operația 3: închiderea conturilor de cheltuieli:

121 = %

601

602

- Metoda inventarului intermitent- intrările de

stocuri se trec direct în conturi de cheltuieli. La sfârșitul perioadei se inventariază stocurile și se trec pe conturile corespunzătoare.

Exemplu: Operația 1: aprovizionare materii prime: % = 401

601

4426

București, 2014

4. Bădilă, I., *Bazele contabilității*, a IX-a, Sibiu, 2018.

Cost de achiziție= Preț achiziție (PA)+ cost transport, aprovizionare(CT)	Preț de facturare (PF) (cheltuielile cu transportul și manipularea se vor înregistra în contul 308)	Preț standard (PS) (intrările și ieșirile se vor înregistra la preț prestabilit, iar diferențele față de acesta se vor înregistra în contul 308)
Achiziția: % = 401 301 (PA+CT) 4426	% = 401 301 (PA-PF) 308 (CT) 4426	% = 401 301 (PS) 308 (Diferențele de preț) 4426

Contabilitatea materiilor prime și materialelor consumabile se poate evidenția prin două metode:

-Metoda inventarului

permanent- intrările și ieșirile de stocuri se evidențiază în conturi de stocuri, prin debit și credit;

Exemplu: Operația 1: aprovizionare stocuri:

% = 401

301

302

4426

Operația 2: închiderea conturilor de cheltuieli:

121 = 601

BIBLIOGRAFIE:

1. Bădilă, I., *Contabilitate*, auxiliar curricular pentru clasa a-XI-a, Sibiu, 2018
2. *** Planul de conturi general
3. Popan, M., *Contabilitate*, manual pentru clasa a-XI-a, Editura Oscar Print,

LUCRARE DE CONCEPȚIE PRIVIND ORGANIZAREA ȘI EXERCITAREA CONTROLULUI FINANCIAR PREVENTIV PROPRIU ÎN CONDIȚIILE SPECIFICE UNEI ȘCOLI GIMNAZIALE

**Administrator Financiar II S, Ilie Mihaela Corina
Școala Gimnazială Comuna Bodești**

Controlul este un proces de măsurare a performanței, de inițiere și întreprindere a unor acțiuni care să asigure rezultatele dorite.

Formă a controlului intern, controlul financiar preventiv „se exercită asupra tuturor operațiunilor care afectează fondurile publice și/sau patrimoniul public“.

Trebuie cunoscut însă, că autorizarea bugetară este o condiție necesară pentru efectuarea cheltuielilor, dar nu și o condiție suficientă pentru că, așa cum precizează Legea privind finanțele publice: „*Nici o cheltuială din fondurile publice nu poate fi angajată, ordonanțată și plătită dacă nu este aprobată potrivit legii și nu are prevederi bugetare*“.

Autorizarea bugetară nu este globală, ci este dată pe categorii de cheltuieli, așa cum sunt înscrise în buget „cheltuielile prevăzute în capitole și articole au destinația precisă și limitată“.

Regulamentul financiar al Consiliului European prevede, de asemenea, ca orice

cheltuială să se efectueze prin imputarea unei linii a bugetului.

Controlul financiar preventiv nu ar avea finalitatea dorită dacă nu ar urmări aplicarea principiului bunei gestiuni financiare, al respectării normelor procedurale de inițiere a unei operațiuni. Pentru aceasta ordonatorilor de credite le-au fost stabilite responsabilități foarte clare, ei răspunzând de:

- angajarea, lichidarea și ordonanțarea cheltuielilor în limita creditelor bugetare repartizate și aprobate;
- realizarea veniturilor;

- angajarea și utilizarea creditelor bugetare pe baza bunei gestiuni financiare;

- integritatea bunurilor încredințate instituției pe care o conduc etc.

Totodată, entitățile publice, prin conducătorii acestora, au obligația de a organiza controlul financiar preventiv propriu și evidența angajamentelor în cadrul compartimentului contabil.

Controlul financiar preventiv este organizat și

funcționează în mod unitar pe toate treptele și în toate compartimentele economiei naționale.

Caracteristici ale controlului financiar preventiv:

a) Are caracter patrimonial – totalitatea operațiilor care generează sau sting drepturi sau obligații patrimoniale ale unității față de alte unități sau persoane fizice.

b) Este un control profilactic, de prevenire – precede efectuarea de operații economice și financiare și oprește de la efectuarea acelor operații nelegale, nereale și neeconomice. Controlul financiar preventiv preîntâmpină imobilizarea de fonduri, păgubirea avutului public și privat.

c) Este un control propriu al unităților patrimoniale, întrucât exercitarea lui constituie un atribut al organelor financiare – contabile din interiorul acestora.

d) Este un control documentar – operațiile economice și financiare supuse controlului financiar preventiv se verifică pe baza

documentelor în care sunt consemnate.

e) Are un caracter total – toate documentele în care sunt consemnate operațiuni din care se nasc sau prin care se sting drepturi și obligații patrimoniale.

Controlul financiar preventiv este organizat și se exercită în următoarele două forme principale:

a) *Controlul financiar preventiv propriu*, care se organizează de către conducătorii instituțiilor publice, care, în baza prevederilor legale în vigoare, stabilesc operațiile care se supun acestei activități, documentele justificative și circuitul acestora.

Exercitarea controlului financiar preventiv propriu se face de către contabilul-șef al instituției publice, prin vizarea documentelor supuse verificării.

b) *Controlul financiar preventiv delegat*, care se realizează de către Ministerul Finanțelor Publice la instituțiile publice în care se exercită funcția de ordonator principal de credite pentru activități privind bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale, precum și pentru operațiunile specifice derulate prin bugetul trezoreriei statului.

Controlul financiar preventiv se organizează, de

regulă, în cadrul compartimentului de specialitate financiar – contabil.

Controlul financiar preventiv se exercită, prin viză, de către conducătorul compartimentului financiar – contabil sau de către o persoană împuternicită, în baza unei decizii dată de către conducătorul unității. Persoana desemnată poate extinde verificările ori de câte ori este necesar.

Viza de control financiar preventiv presupune semnătura persoanei desemnate și aplicarea sigiliului personal, care va cuprinde următoarele informații: denumirea entității publice, mențiunea "vizat pentru control financiar preventiv", numărul sigiliului (numărul de identificare a titularului acestuia), data acordării vizei (an, lună, zi).

Documentele prezentate la viza de control financiar preventiv se înscriu în *Registrul privind operațiunile prezentate la viza de control financiar preventiv* în care să se specific următoarele: denumirea și data emiterii documentului, conținutul operațiunilor înscrise în document, compartimentul emitent, data prezentării la viza CFP, valoarea operațiunilor pentru care s-a acordat/refuzat viza, data la

care s-a restituit documentul și alte mențiuni.

Dacă în urma controlului se constată că cel puțin un element de fond cuprins în lista de verificare nu este îndeplinit, în esență, operațiunea nu întrunește condițiile de legalitate, regularitate și, după caz, de încadrare în limitele și destinația creditelor bugetare și/sau de angajament, persoanele desemnate cu exercitarea controlului financiar preventiv vor refuza motivat, în scris, neacordarea vizei, consemnând acest fapt în *Registrul privind operațiunile prezentate la viza de control financiar preventiv*.

La refuzul de viză se va anexa și un exemplar al listei de verificare, cu indicarea elementelor din această listă ale căror cerințe nu sunt îndeplinite.

Refuzul de viză, însoțit de actele justificative semnificative, va fi adus la cunoștință conducătorului entității publice, iar celelalte documente se vor restitui, sub semnătură, compartimentelor de specialitate care au inițiat operațiunea.

1. Principiile și funcțiile care stau la baza controlului financiar

1.1. Principiile controlului financiar

Realizarea nemijlocită în practică a activității de control financiar

se bazează pe o serie de principii și funcții de maximă generalitate care, indiferent de modificările obiective pe care le suportă această activitate în condiții politice, economice, sociale existente la un moment dat, să permită utilizarea cu eficiență a resurselor publice și private.

- **Principiul integrării controlului financiar în structura organizatorică și de conducere a economiei naționale**

- **Principiul autonomiei, competenței și autorității controlului**

- **Principiul controlului extern**

- **Principiul specializării controlului**

- **Principiul adaptabilității controlului la structurile organizatorice și funcționale ale unităților sau activităților controlate.**

- **Principiul apropierii controlului de locurile unde se iau deciziile și unde se concretizează răspunderile pentru administrarea patrimoniului public sau privat.**

1.2. Funcțiile controlului financiar

Controlul financiar se concretizează sintetic prin funcțiile pe care le îndeplinește în cadrul activității de management general al unui patrimoniu public sau privat.

Ca atribut al conducerii, controlul financiar

asigură îndeplinirea unor funcții specifice după cum urmează:

- **Funcția de prevenire sau preventivă**

- **Funcția de reglare sau regulatorie**

- **Funcția de corectare sau corectivă**

- **Funcția de atestare-certificare**

- **Funcția de prevedere sau previzională**

1.3. Clasificarea formelor de control financiar

- **În funcție de momentul exercitării** lui, controlul financiar poate fi anterior, concomitent sau posterior.

- **În funcție de aria de cuprindere**, controlul financiar poate îmbrăca mai multe forme, cum sunt: controlul general și controlul parțial; controlul total și controlul prin sondaj; control combinat sau mixt.

- **În funcție de scopul urmărit**, controlul financiar poate fi: tematic, complex, repetat și sub forma de anchetă.

- **În funcție de modalitățile de exercitare**, controlul financiar poate fi faptic și documentar.

- **Din punct de vedere al poziției organelor de control** față de întreprinderea, instituția sau organizația verificată. Din acest punct de vedere, controlul economic poate fi exercitat de organe din interiorul sau din afara

unității supuse verificării.

Bibliografie:

Ionescu, Gh.,

Gheorghe, și colab., Management organizațional, Editura Tribuna Economică, 2001.

Legea nr. 500/2002 – privind finanțele publice, M.O. 597/13 aug. 2002, art. 23.

Sorin, Mihăescu, Controlul financiar bancar, Ed. Sedcom Libris, Iași, 2006

Ordinul nr. 923 din 11 iulie 2014 pentru aprobarea Normelor metodologice generale referitoare la exercitarea controlului financiar preventiv și a Codului specific de norme profesionale pentru persoanele care desfășoară activitatea de control preventiv propriu

Elena, Florișteanu – „Considerații privind controlul financiar preventiv exercitat în instituțiile publice”

Manualul de Control financiar preventiv, Ministerul Finanțelor Publice, Direcția generală de control financiar preventiv

STIMAȚI CITITORI,

Următorul număr al revistei „ȘCOALA MODERNĂ” va apărea în luna **septembrie 2023**.

Revista poate cuprinde lucrări din diferite domenii, cum ar fi: management educațional, management de proiect, didactica generală și didactica specialității, metodologii instructiv educative, parteneriate și proiecte, alternative educaționale, școala, cultura și tradiție, sprijin, suport și asistență educațională și psihologică, lucrări de cercetare, studii de specialitate, exemple de bune practici, etc.

*Materialele vor fi trimise până la data de **15 august 2023**, pe adresa alfa.ccdnt@gmail.com.*

Cerințele de tehnoredactare

- ✓ Se trimit doar documente în format WORD, de maxim 4 pagini, denumite cu titlul lucrării;
- ✓ Font Arial nr.12;
- ✓ Spațierea paragrafelor va fi de 1.0 rânduri;
- ✓ Textul trebuie să fie redactat obligatoriu cu diacritice și să conțină numele și titlul didactic al autorului, școala și localitatea la care predă acesta;
- ✓ În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate.

Număr realizat de:

Profesor-metodist Elena-Roxana Irina- irina.roxana@ccdneamt.ro

informatician Ovidiu Măță- ovidiu.mata.ccdnt@gmail.com

ȘCOALA MODERNĂ - publicație trimestrială editată de C.C.D. Neamț
Director: Gabriela Banu
banu.gabriela@ccdneamt.ro

Colectivul de redacție:

- ✓ profesor director Gabriela Banu
- ✓ prof. metodist Elena - Roxana Irina - irina.roxana@ccdneamt.ro
- ✓ prof. metodist Lăcrămioara Tincă - tinca.lacramioara@ccdneamt.ro
- ✓ prof. metodist Gabriela Livia Curpănaru - curpanaru.gabriela@ccdneamt.ro
- ✓ prof. metodist Valentina Dobrin - valentina.dobrin.ccdnt@gmail.com
- ✓ bibliotecar Ana Macovei - ana.macovei.ccdnt@gmail.com
- ✓ informatician Ovidiu Măță - ovidiu.mata@ccdneamt.ro

Adresa redacției: Piatra-Neamț, str. Petru Rareș, nr. 24, tel. 0333-408174
E-mail: alfa.ccdnt@gmail.com

ISSN 2069 - 4504

**Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate revine exclusiv
autorilor.**